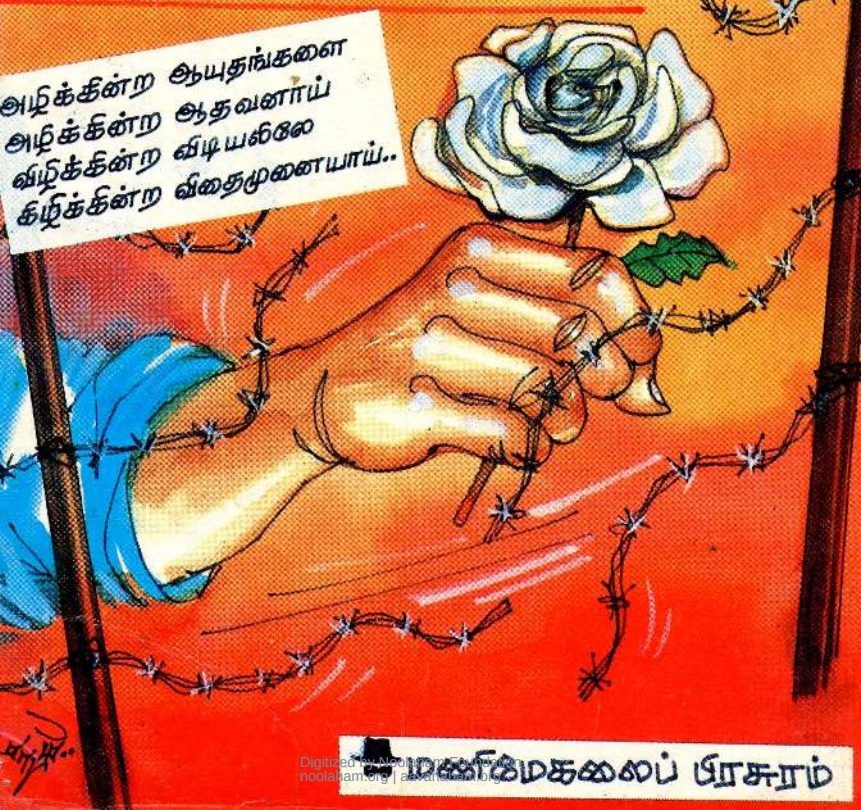

வாழ்கின்ற வாஸ்பங்கள்

யாழ் நடராசா கண்ணப்ப

அழிக்கின்ற ஆயுதங்களை
அழிக்கின்ற ஆதவனாய்
வழிக்கின்ற விடியல்களை
கழிக்கின்ற விதைமுனையாய்..

வாழ்கின்ற வாலிபங்கள்

(கவிதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர் :
யாழ் நடராசா கண்ணம்பு

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

4, தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 4342926

தொலைநகல் : 044-4346082

மின் அஞ்சல் : e-mail : tambhi@md2.vsnl.net.in (MANIMEKALAI)

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	➤ வாழுகின்ற வாலிபங்கள்
ஆசிரியர்	➤ யாழ் நடராசா கண்ணப்பர்
மொழி	➤ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	➤ 1999
பதிப்பு விபரம்	➤ முதல் பதிப்பு
உரிமை	➤ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	➤ 11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	➤ கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	➤ 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	➤ 144
நூலின் விலை	➤ ரூ. 27.00
அட்டைப்பட ஒவியம்	➤ ஒவியர் ராமு
லேசர் வடிவமைப்பு	➤ கிறீஸ்ட் டி.டி.பி. சென்டர், சென்னை - 24.
அச்சிட்டோர்	ஸ்கிரீப் ஆப்ஸெட் சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	➤ தையல்
வெளியிட்டோர்	➤ மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17.

பொருளடக்கம்

வ.எண்

தலைப்பு

பக்க எண்

1.	அற்பமாய் சுடுகின்றாய் -----	11
2.	ஈழம் என்றொரு பெயர் கொண்டாய் -----	12
3.	ஏந்தியே -----	16
4.	எழில் பொற்காலம் -----	18
5.	எழுக! எழுக!! -----	20
6.	எங்கே நீ! -----	21
7.	இரண்டாயிரம் ஆண்டே இனிதே வா! -----	23
8.	இருளை ஏன் அழைத்தாய்! -----	28
9.	இரவுக்குள் அழுகை -----	29
10.	இசை மீண்டும் இனம்பெற -----	33
11.	ஜீவ நீர் -----	34
12.	கறுத்த மச்சான் கள்ள சிரிப்போடி... -----	36
13.	கேள்விகள்... கேள்விகள் மட்டுமே -----	38
14.	மாட்டுப்படலாமோ? -----	43
15.	மனிதர்கள் நாளை பிறப்பார்கள்.. -----	44
16.	மிதக்கின்ற கடமைகள் -----	46
17.	முப்பரிமாணம் -----	48
18.	முரண்படும் முடங்கள் -----	54
19.	நான் ஏன் மரணிப்பதில்லை? -----	57
20.	நேசம் -----	59
21.	ஓ... பிரியமுள்ள யாழ்ப்பாணமே! -----	61

பொருளடக்கம்

வ.எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
22.	ஒரு ஓட்டாத பயணம் -----	65
23.	பறப்பதற்கு ஒரு (நெசவுத்) தறி -----	67
24.	பூரானின் பீலி நிலம் பிளந்தாச்சு -----	69
25.	பொருள் ஏதடா? -----	82
26.	புலம் பெயர்ந்தவைகள் -----	84
27.	புத்தாண்டு வரும் -----	87
28.	சாட்சிப் பூக்கள் -----	95
29.	சகிப்புச் சத்திரம் -----	97
30.	சிரிப்பொலி -----	100
31.	சிரித்தே நீ எரிக்கவேண்டும் -----	102
32.	சுதந்திரக் குயவர்கள் -----	103
33.	தெய்வம் தேவை -----	106
34.	வளர். வளர். வளர்.. -----	107
35.	வாழுகின்ற வாலிபங்கள் -----	114
36.	வானின் ஜோதியே... -----	122
37.	வன்னிமண்ணே... வன்னிமண்ணே... -----	124
38.	விளைநிலத்தில் விதை வெடிக்க.. -----	128
39.	விலகிவிடு -----	134
40.	யாரிட்ட நெருப்பு -----	135

என்னுரை

எல்லோருக்கும் என் அன்பான வணக்கங்கள்.

இக் கவித்தொகுப்பை வாசிக்கு முன், உங்களோடு என் எண்ணத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

கவியரங்குகளில் குறிப்பாக நெதர்லாந்தில் 1988 தொடங்கி 1999 வரை நான் சமர்ப்பித்த கவிதைகளின் தொகுப்பே இந் நூலாகும்.

கவியரங்குகளுக்கென ஆக்கப்படும் கவிதைகளில் சில விசேட அம்சங்களைக் கருத்தில் கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது. பல நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையே கவிதையும் ஒரு அங்கமாக இருக்கும். வருகின்ற எல்லாப் பார்வையாளர்களின் கவனத்தையும் கவிதை கவர்வதில்லை. கவிதையின் கனமான சொற் பிரயோகமும் வாசிப்பவரின் தான் கொண்டு வந்த கவிதையிலுள்ள (உடல் பொருள் ஆவி) ஈடுபாட்டுக் குறையும் குரல் வளமின்மையும் வெளிப்படுத்தல் தோரணையில் கவனம் செலுத்தாமையுமே காரணங்களாகும்

நான் ஒரு நடிகன், நாடகாசிரியன், நாடக இயக்குநர். இத் துறையில் எனக்கு ஒரு நீண்ட அனுபமிருக்கின்றது.

கவிதையை ஆக்கும் போது நாடகபாணியில் இயற்றுவது என் தனிப்பட்ட முறையாகும். அதனால் கவி மரபு சில வேளைகளில் மீறப்படுகின்றது.

ஈழத்தைவிட்டு இடம்பெயர்ந்தோர் மத்தியில் அவர்களுக்குச் சொந்தமான இயற்கையைப் படம் பிடித்து அவர்களை அவற்றை மீண்டும் அனுபவிக்கச் செய்து ஒரு பெறுமதியான தாய் நாட்டுப்பயணத்தைத்தான் நான் இலவசமாக இக் கவிகள் மூலம் வழிநடத்தியுள்ளேன்.

மேலும் இக் கவிதைகள் மூலம் ஒரு மறைமுகமான மருத்துவச் சிகிச்சையும் நிகழ்கின்றது.

ஏனென்றால் எம்மோடு பிறப்பிலிருந்து இணைந்து விட்ட எங்கள் உறவும் சூழலும் ஆத்மாவின் ஆரோக்கியத்திற்கு எங்கள் இதயத்திற்கு அவசியத் தேவைகளாகும்.

இங்கு நான் மிக அமைதியாக ஒரு விடயத்தைத் தெளிவாக்க வேண்டும். பனங்கொட்டை யாழ் மக்களின் நீடித்த சகிப்புத் தன்மைக்கும் கொண்ட கொள்கைப் பற்றிலுள்ள உறுதிக்கும் ஒரு குறியீடாகும்.

விழித் தெழுகின்ற உறங்கிக் கிடக்கின்ற விதைமுனை கடினத்தை வென்று மேலெழுகின்றது.

இது எங்கள் இயற்கை எங்களுக்குக் கற்பித்த பாடமாகும். அது பின்னர் கடினமான சூழலில் ஒரு கற்பக விருட்ஷமாய்க் கானலைக் கனியாக்கித் தருகின்றது. யாழ்ப்பாணம் வறண்ட வலயமாயிருப்பினும் ஒரு வளையாத வீரத்தின் உறுதியின் விளை நிலம்.

அடக்கு முறை எந்த வடிவத்திலிருந்தாலும் அவை மீறப்படும்!!!

பொக்கை வாய்ப் பொன்னம்மாவின் திகிறு கதைகள், குழைக்கின்ற சோற்றுக் கவளம் எங்கள்

நெஞ்சங்களிலெல்லாம் நேசநெருப்பைத் தூண்டுகின்ற
எங்கள் உறவு முறையின் உன்னதங்களல்லவா?

பொன்னள்ளி வீசும் பொன்னம் நலவீனலே
பொக்கை வாய்ப் பொன்னம்மா
பெடி பெட்டை சூழ்ந்திருக்க
பக்குவமாய்ப் பழங்கதைகள் பகன்றுவாள்

பேத்தியவள் பனங்கீழங்கன் நாரெடுப்பாள்
பூட்டியவள் பாக்குரல் இடித்தெடுப்பாள்
பொச்சை வாயதைப் பொச்சடிக்கும்
பெடி பெட்டை மனம் புல்லார்க்கும்

இந்தக் கிராமிய முற்றத்து உறவு எங்கள்
ஆத்துமாவோடு நித்தியம் வரை பேசப்படுகின்ற
யதார்த்தமல்லவா?

எம்மினம் போர் முனையில் நிற்கும் போதும்
வாழ்த்தத் தான் வேண்டும். வருடம் வருகின்றது சகல
எதிர்பார்ப்புகளோடும் மகிழ்வோடும் எதிர்நோக்கத்தான்
வேண்டும்.

விடுதலை என்பது உயிரினத்தின் உடைமை.
தாவரம் விலங்கு போன்ற எல்லா உயிரினத்தின்
தொடக்கமே போராட்டத்தில் தான். உறங்கிக்கிடக்கின்ற
முட்டைக் கருவிலுள்ள ஜீவன் தன் அலகுக் கூர்மையினால்
யுத்தம் செய்து முற்றுகையை உடைக்கின்றது. என்
கவிதைகளில் இந்த இயற்கை உண்மை பேசப்படுகின்றது.
இதற்குக் கூடுதலான இடத்தையும் கொடுத்திருக்கின்றேன்
என்பதும் உண்மை.

நமது ஈழமக்கள் அடைந்த துயரம் உலகறிந்த விடயம். நானும் அதில் ஒரு அங்கம். எங்கள் ஆதங்கம் எல்லாம் விடுதலை வேண்டும் என்பது தான். அரசியல் விடுதலை அறிவியல் ரீதியான விடுதலை என்ற இரண்டும் எங்கள் வாஞ்சையாகும்.

மக்கள் கூடுகின்ற ஒரு தேவஸ்தானம் ஒன்றுண்டு. அதில் உலக நீதிகள் எல்லாம் ஒருமித்து ஒரு தீபமாய் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும். அதன் மூலஸ்தானத்தில் சமாதானம் எனும் தெய்வம் ஒன்றேயிருக்கும்.

வருகின்ற யுகத்திலே மனித குலத்தின் சமாதானத்தை வளர்...வளர்...என வாழ்த்துவோமாக.

இக் கவிகள் மூலம் நான் ஒரு வாழ்த்துப் பாமாலை பாட முற்பட்டிருக்கின்றேன், துயரப்படுவோர்க்காக இறை துதியை ஏற்றெடுத்திருக்கின்றேன்.

வாழுகின்ற வாலிபங்கள் கவிதை தியாகிகள் சகலருக்குமான என் நியாயமான புனித வணக்கமாகும்.

இவை தவிர வாகனிங்கள் விவசாயப் புல்கலைக்கழக மாணவர் ஏடானது(நியாங்கிள்) எனது கவிதைகளையும் பிரசுரித்தன, இவை பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்பட்டன, பின்னர் இவற்றை இங்கு தமிழாக்கம் செய்து இணைத்துள்ளேன். இக் கவிதைகள் கவி மரபின்றிக் காணப்படினும் குறியீட்டு முறையில் மனிதத்தின் சில ரகசியங்களை விவாதித்திருக்கின்றேன்.

நெதர்லாந்தின் வருடாந்த கவிதைத் தெரிவில் எனது கவிதையான ..கேள்விகள்... கேள்விகள் மட்டுமே....

தெரிவுசெய்யப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டது என்பதையும் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவிக்கின்றேன். இதன் தமிழாக்கத்தை அப்படியே தந்திருக்கின்றேன்.

பிறக்கப் போகின்ற பெரிய யுகத்திற்குச் சிறிய முகவுரையை இக் கவிகள் மூலம் எழுதியிருக்கின்றேன்.

ஒன்றே குலம். ஒருவனே தேவன்.

ஒரு உலகம்

ஒரு நீதி

உலக சமாதானம் எங்கள் கனவு.

இதுவே எங்கள் பிரார்த்தனையும் கூட.

இத் தொகுப்புக்கு உதவிய சகலருக்கும், குறிப்பாக மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினருக்கும் அதன் நிர்வாக முகாமையாளர் எம் வளர்ச்சியில் தன் சகோதரர் போல் அக்கறை கொண்டிருக்கும் சகோதரர் திருவாளர் ரவி தமிழ்வாணன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

Van Uvenweg, 14,
Wageningen,
Netherlands,
ohmnld@netscape.net
nkannappu@hotmail.com
tp: 0317424044

விற்பனையாகும் இதா நூல்கள்

தசவர்க்க ஜாதக விளக்கம்	32.00
வராகமிகிரரின் பிருகத் ஜாதகச் சாரம்	32.00
செவ்வாய் தோஷப் பரிகாரமும் மாங்கல்ய பாக்கியமும்	20.00
பெண்களின் குதுஜாதகமும் வாழ்க்கைநலமும்	35.00
ஜாதக அலங்காரச் சாரம்	37.00
ஜாதக தோஷ சாந்திப் பரிகார முறைகள்	23.00
புகழ்பெற்றவர்களின் ஜாதகங்கள்	39.00
புத்திர தோஷமும் பரிகாரமும்	10.00
அஷ்டவர்க்க ஜாதகப் பலன்கள்	17.00
கௌசிக ஜோதிட சிந்தாமணி	17.00

ஜோதிட இரகசியம் - Secret of Astrology

புலிப்பாணி முனிவரின் ஜாதக இரகசியங்கள்	57.00
ஜோதிட மாமேதைகள் சொல்லும் சூசகங்களும் நுட்பங்களும்	39.00
உங்கள் நட்சத்திரப் பலனும் அதிர்ஷ்ட இரகசியமும்	27.00
பெண்கள் ஜாதக இரகசியங்கள்	15.00

அதிர்ஷ்ட கற்கள் - Lucky Stones

நவரத்தினங்களும் உங்கள் அதிர்ஷ்டங்களும்	12.00
நோய் நீக்க உதவும் இரத்தினங்களும், இராசிக் கற்களும்	42.00

உங்கள் ஜாதகம் - You & Your Horoscope

உங்கள் ஜாதகப்படி நிகழும் திசா புத்திப் பலன்கள்	74.00
உங்கள் ஜாதகப்படி என்ன தொழில் செய்யலாம்?	17.00
உங்கள் ஜாதகப்படி ஆயுளும் ஆரோக்கியமும்	35.00
உங்கள் ஜாதகப்படி உங்கள் குடும்பம்	32.00
உங்கள் ஜாதகப்படி செல்வமும் வாழ்க்கை வசதிகளும்	27.00
உங்கள் ஜாதகப்படி அமையும் அதிர்ஷ்டங்களும் ராஜ யோகங்களும்	21.00
உங்கள் ஜாதகப்படி ஏழரை நாட்டுச் சனியும் அஷ்டமத்துச் சனியும்	30.00
உங்கள் ஜாதகத்தில் நாக தோஷமும் பரிகாரங்களும்	12.00
உங்கள் பிறந்த தேதியின்படி திருமண வாழ்க்கை எப்படி அமையும்?	21.00
உங்கள் ஜாதகப்படி ஆயுள் நிர்ணயமும் மாரகமும்	18.00

வாழுகின்ற வாலிபங்கள்

அற்பமாய் சுடுகின்றாய்

சூரியனைச் சூழ்ந்து நிற்கும்
சூடான கதர்களுக்குக் குளிரூட்ட

ஆலவட்டம் பிடிக்கின்ற அத்சயப் பேரொளிகள்
அக்கனித் தீபங்களாய் அந்தரத்தில் சுந்தரமாய்,

பொன்னிறங்கள் பொங்கலிடப் பொலிந்து,
வான் வெளியே
சுந்திர நட்சத்திரத்
தொங்கலின் தோரணங்கள்,

நாளெல்லாம் வர்ணங்களின் பொங்கலிலே
தீருவிழாக்கள் காணுகின்ற
சுத்தமான சூரியனைப்
பொன்னிறங்கள் பொங்கலிட,

மாநிலத்தில் மாயமாய்ப்
பொங்கலென்று
பொய்யாய்ச்
சூரியனை
நீ ஏன்
உன்நிலத்தில் அற்பமாய்ச் சுருக்கின்றாய்?

ஈழம் என்றொரு பெயர் கொண்டாய்

செல்ல முகமே செவ்வரத்தைக்குள் சீர்ப்பெடுத்து
சொல்லித் தந்தாய் பள்ளியிலே நட்பை
நாலெழுத்து நானறிய முன்பு
கடித்துக் கொடுத்தாயே
உன்னன்பை மாங்காய்ப் பிஞ்சினிலே!

கனவுகளில் உன்முகம் சூரியோதயம் அவை
காலைகளை எந்நேரமும் காவி வரும்
நண்பா நீ முதலெழுதய அகரம்
நானறிந்த அன்புக்கு முதலெழுத்தல்லவா?

நிலவுக்குள் நீ வருவாய்
சீகரமாய் சிரப்பாய்
நட்பின் இலக்கணமாய்
இனிக்குது அது இன்று வரை

யாழ் மண்ணில் நாம் வாசித்தது
ஆத்ம நரம்பில் அன்பெனும்
கரத்தையல்லவா?

இன்று வரை அந்த அகரம் தானே
எம் கவிக்குக் காலாய் நடக்கின்றது!

நண்பனே! நண்பனே!
வெள்ளை மணல் மணிகளெல்லாம்
கோடை வெயிலுக்குள் எங்கள்
பகடி கேட்டுச் சிரித்தனவே? குளிர்த்தனவே?

தொந்த் வந்து நான் தொய்ந்து போனேனாம்
வாலிபத்தைக் கொண்டு வந்து
பள்ளிப் பிராயத்தை ஆத்மாவில்
ஊச் போடும்
நண்பனே! நண்பனே!

சுடப்பட்டோம் சுற்றமிழந்தோம்....
சுற்றி நின்ற நம் கோட்டைகள்
எல்லாம் எங்கே?

நாம் ஆள
நம்மைச் சுமந்த வீதகளுக்கு
ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டது யார்?

செல்ல முகமே செவ்வரத்தைக்குள் சிரிப்பெடுத்து
சொல்லித் தந்தாய் பள்ளியிலே நட்பை!

உன்னையும் என்னையும்
தீ மதலாய்க் கூறு போடும்
அந்த அழுக்கான வராயில் அழிந்தே போகட்டும்!

இன்று துருவங்கள் கூட இணையும்
விண்ணிலே கோளங்கள் கூட
உறவு கொண்டாடும்!

மண்ணே வரலாற்றை வரைந்து
எங்கள் இதய நாரை இணைத்து
ஈழம் என்றொரு பெயர் கொண்டாய்!

வேறு வேறாய் இன்று ஏன் எம்மை
வேறுபடுத்தாய்?

வருமொரு நாள்
வடக்கிலே வீசும்
யாழ் மண்ணின் பனம் வாசம்
ஊட்டமளித்து உரம் கொடுத்து
வீசும் அந்த ஜீவக்காற்றை
நண்பனே நீயும் நானும்
சொந்த முகத்தோடு
சேர்ந்தே கவாசப்போம்!

அகரத்தை
அன்று அழித்து அழித்து எழுத
அன்பை நாள் வர நாள் வரக் கூட்டி கூட்டி
பள்ளி வீட்டதும் வரும் கனவில்
உறவைப் பெருக்கப் பெருக்க வளர்த்தோமே...

நானும் நீயும் எழுதியது
தொலையாத முகங்களின்
தொடர் நவீனமல்லவா?
ஏனென்று தொடர்பின்றிப் போனோம்?

நல்ல நம் நாடே
எம் தேகத்தின் நிறத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து
அதையே தேசியத்தின் சொத்தாய் அங்கீகரித்து
எம் உறவைத் தன் ஆத்மாவாய்க்
காலங் காலமாய்க் கடந்து வரும்
கன்னித் தமிழின் கருவறையே!

ஏன் எம்மைக் கருக்கொலை செய்தாய்?

உன் சொந்தப் பிள்ளைகளின்
தொலைந்த முகங்களைத்
தொலைவிலிருந்து கூட்டிச் சேர்ப்பாயா?

கூடிச் சேரும் அந்தத் தேசிய விழாவிலே
நாமொரு இனமாய்
வள்ளுவ நெறியின் வரைவிலக்கணமாய்
சூடுகின்ற வெளியெங்கும்
அன்பால் சுத்தம் செய்யும்
புதிய இனமாய் புரட்சி செய்வாயா?

நண்பனே நண்பனே
நாளை நாம்
கண்டெடுத்த நம் முகங்களோடு
வென்றடுத்த நம் கருவறையிலே

ஜெயம்!
ஜெயம்!
ஜெயம்!
என்று குரலெடுப்போம்.

ஏந்தியே ☆

நாடு எழுக நலமே செல்க...!
நானுபேரும் வருக..! நல்ல காலம் என்க...!

தேவமுகம் கொண்டு வருக...!
ஒரு ஜனமாய் எழுக...!!

தீபங்கள் ஏந்தியே
கோபங்கள் விலக்கியே
நாடு எழுக! நலமே செய்க..

ஒன்று கூடி வாழ்வோம்..
உண்மை வழி காண்போம்...

ஒரு சமுதாயம் இது எதிர்காலம்.

வகை வகையாய் வகுப்பவன் யாரடா?
மனித ஜாத் மண்ணில் ஒரு வகையடா..

உன்னத உள்ளங்களே
உண்மையின் உறுற்றுக்களே
எழுக!! எழுக!!

உங்கள் வருகையில் உலகம் புத்தாய்
உதிக்கட்டும் விழிக்கட்டும்...

பகை போகவே இருள் நீங்கவே
கதர்கொண்டு வாருங்கள்,

புத்தாய் ஒரு நத் பிறந்தது..
உங்களில் அது ஊறியது!

நீங்களே கூடுங்கள்.. உங்கள்..
நெஞ்சின் அலைகள்..
நேசத்தின் போரோசைகள்

சுத்தமான ஜனங்களே
சுத்தான மனிதர்களே..

ஒரு நீத்
ஒரு பெயராலே
ஒரு தீசையிலே

வெல்லுங்கள் வெல்லுங்கள்
அதைச் சுத்தமாய்ச் சொல்லுங்கள்!

உருகட்டும் உருகட்டும் மலைகளே...
உருவாகட்டும் உருவாகட்டும் ஓர் உலகம்...!!!

எழில் பொற்காலம்

உங்கள் உதடுகள் பேசும்
உயிர்கள் துளிர்த்தும்
பாதங்கள் படுக்கின்ற தூசியில்
நாளை உறங்கிய உயிர்கள் எழும்பும்!

உம் முகங்களின் ஜோதீ
விண் முகட்டின் விசாலம் தொடும்!

கோபம் விட்டீர்
சாபம் வெல்லும்
சாகா சரத்திரம் செய்தீர்!

வெல்லும் ஜெபமே
நில்லாப் பகையே
வெற்றி வரும்
ஒரு சொல் வரும்!

வேந்தர்கள் நாமென
நிற்கும் நான் வரும்!

இல்லாமை இல்லை
இன்வருங்காலம்
எழில் பொற்காலம்!

அன்பே நம் வேதம்
அதுவே நம் மதம்

வளரும் தமிழ் சாத்
வையகம் முழுவதும் ஒன்றாய்!!!

கூப்பிய கரமும்
கூர் மதியும்

வாழ்த்தும் நெஞ்சும்
வளையாத் தலையும்

கூடும் கரங்கள்
தேடும் வரங்கள்

எழுவது நாங்கள்
விழுவது பகையே

ஜெயம்!!! ஜெயம்!!!

கோடி தமிழ்நம்
ஒரு கொடி அதன் நிறம்
உங்கள் உதடுகள் பேசும்
உயிர்கள் துள்ளிக்கும்!!!!

எழுக! எழுக!!

மனிதர் கூடுவார்... மனிதர் கூடுவார்..
 ஒரே மார்க்கமாய் ஒரே எண்ணமாய்
 தேவ மார்க்கமாய் தேரும் கூட்டமாய்
 நட்பு நாடும் கூட்டமாய்
 நாட்டின் நல்ல தோட்டமாய்
 நீதி செய்ய நல்ல வீதி நடக்க

நானை வானம் நமதே நமதே..
 காலை வெளிச்சமாய்..
 தரை வெடித்துத் தலை நயிர்த்தும்
 பூமிச்சுடர்கள் பூப்பது போல்

ஒரு குரலில் ஒருமத்துப் பாட
 பேருணர்வுத் தீயில்
 பேரும் கொடுமை எரிக்கக் கூடுவார்.. கூடுவார்..

சாத் போச்சுதே
 ஒரு முகமாய் நம் தேசம் விழ்க்குதே..
 புதிய தத்துவமாய்ப் பேருண்மை புரியவே..
 பெரும் படை நடக்கவே
 ஒரு முகமாய் நம் தேசம் விழ்க்குதே விழ்க்குதே!

பகைமை போகப் பஞ்சம் போகத்
 திரளும் கூட்டம் தீயின் கூட்டம்
 அவை தேவ விழ்க்கள்
 அன்பே அவை பேசும் மொழிகள்
 நாடு எழுக! நல்ல நாடு எழுக!

நாற்புறமும் நல்ல பேர் விளங்க
சீர் செய்யும் சிந்தை கொண்ட
பெரும் அலையென நாடு எழுக!!
சுத்தம் செய்யச் சுத்தமாய்ப் பேரலையோடு
பொங்கியெழுக!!!

எங்கே நீ !

பெயரற்றவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல
உனக்கு
எனக்கு
எங்கள் எல்லோருக்கும்,

மனித முகத்தில்
மானிடச் சாயலில்...

வெளிப் பகட்டுக்குப்
பின்னால் பிறந்தவர்கள்...

[வரை]இலக்கணமாக இல்லாமல்
ஒரு நபந்தனையாக,

அந்த
முற்றுகைத் தகர்ப்பு..
பழமைப் பிடியை விடுக்கவிட,

சாதீமத வெறியை
அது தான்
அந்த
கார்ப்பத்தின் கனத்த வெறும்
போல்த்தசைக் கட்டியை,

அதற்கு
உனக்குத் தெரியுமா?
நண்பனே
எங்கே அந்தப் பிர்சவ ந்புணன்?

பூரண சுதந்திர மனிதர் என்று சொல்ல
எப்போது நாம் யதார்த்த நிலையில்
பொர்க்கப்படுவோம்?

நேசமான நண்பர்களே,
தூக்க(நடக்கும்)வியாதியிலிருந்து நாம்
விடுதலையடைவோமாக..

இப்போது நீ எங்கே?

நண்பா...

என் கண்ணாடியில் உன்
முகம் தானே தெரிகிறது.....

இரண்டாயிரம் ஆண்டே இனிதே வா!

வா வா வளம் கொண்டு வா
சத்தம் செய்து சத்ராடி வா
நீத்தம் உலகம் புத்தாய்ப் புன்னகைக்க
முத்தம் தந்தேன் முழுவதும் அர்ப்பணித்தேன்

கீதம் நாதம் வருங்காலம்
பேதம் போகப் பொற்காலம்
ஒளியும் தெளிவும் நீம்ஷங்கனாக
உலகம் உவகையில் உருள வா!! வா!!

மாலைகள் மனிதங்கள் ஏந்தின
வறுமையின் சிறுமையின் சுவடுகள்
மடமையின் தீமையின் வாய்க்கால்கள்
விண்வெளிச் சீர்ப்பில் புதுவெள்ளம் கரைத்திட

எல்லைகள் ஏதடி தொல்லைகள் தீர்ந்தன
துருவங்கள் தொடுக்கின்றன தூரங்கள் இணையம்
நட்ஷத்திரக் கண்கள் நீம்ஷக்கால்கள்
விண்வெளி மனிதன் விளையாட எழுக்கின்றான்!

ஊ^{டி}ளைகள் காட்டில் கூப்பிடும்
ஏழைகள் வர்க்கம் இலையென்றாரும்
குருவிகளுக்குக் கூடும் அருவிகளுக்கு ஊற்றும்
புதுயுகம் மானிடவெளியில் பூக்கும்

கலையின் தானம் ஞானம்
மலையை வானம் கொஞ்சம்
சந்நிதானம் மக்கள் கூடும் வெள்
முலஸ்தானம் சமாதான ஒள்
மலர்கள் இன் எல்லாம்
மனிதமுகத்தின் முத்தரையாகும்!

வா!! வா!!
புனித நதி நீர் புரண்டோடிடவே
பழமையின் பண்புகள் மீண்டும்
புதுமையின் பண்ணில் இசைத்திடவே...

வளரும் புல்லின் நுனியில்
வசந்தம் சொல்லும் சேத்யில்
அரும்பும் உறவுகள் நரம்புகளில்
சமாதானம் எதிர்வரும் என்கின்றன!

போர்ச் சரீத்தரம் பின்னாற் போகும்
கைகோர்க்கும் தேசங்கள் பின்னல் போகும்
தெய்வமொழி பேச அவை நேசக்குரல் நெய்யும்

பன்னீர் வாசமொழிகள் தூவும் வா!!
வருமாண்டே சந்தம் செய்தன காற்றில்
வண்டுகள் பொற்காலம் என்றே
குண்டுகள் எல்லாம் உருமாறும்
நீர் கொண்டு வரும் குழாய்கள்
கண்டுகள் உண்டு கொள்ள,

வா!! வா!! வருமாண்டே
மனிதம் தலையெடுக்கும்
சரீத்தரம் தரும்

புனிதம் நிறம் கொண்டு,
மங்களம் தழுவும்
யுகத் தோட்டமே,
நீதம் ஒரு
மருடம் சூட்டி,
நீத்திய மணவறை வானம்
உண்மைக் கணங்கள் செய்தன,
உற்சாகக் காலம் உறங்கிட வா!!!!

பொன்மணி மண்டபம்
போலொரு நெஞ்சம்
அன்பு வேதம்
அதிகாலைப் பூஜை நேரம்
ஆனந்த அருவிகள் ஓரம்
ஊஞ்சல் செய்தேன் வாராய்!!!

யுகங்களில் குளித்தாய்
முகங்களை வடித்தாய்

மேகங்கள் கூட்டும் ஏழையின் கண்ணீர்- (கொத்தீர்)
உருக்கும் கோட்டைகள் தூணை

உயிர்ந் கலந்து திசைகள் திரும்பி
தீயிற் தொடங்கு காட்டில் முளைத்து
பூயில் சிறு பக்கம் எழுத் முடித்தாய்
வேதனையை ஒரு பக்கம் கருட்டி வைத்தாய்..

எழுதப் போகும் மறு வர்
உழுத மனிதத்தின் புது உயிர்ப்பு
திருநாளே தினம் தான் அவர்
கனக்கூட்டம் களித்தோட்டம் இன்..
வா!! வா!! வா!!

மெய்

நெடுங்காலத் தபம்..

இயற்றிய இசை மலர்

இரண்டாயிரம் ஆண்டே இனிதாய் வா!!

கண்ணீர்கண்ட மனிதன்

ஆத்ம முகவரியே வா!!!

தேசங்களின் தேவதைகள்

அதிசய யாத்திரையில்

சங்கமம் ஆரும்

திருக்கோயில் ஒளியே வா!! வா!!

உதயம்

தனைத்தோறும் வாழ்த்துக்கள்

பாரும்,

வாழும் ராகம் பெருக்கியோடும்..

ஆருயிர் ரகசியம்

வளக்கும் ஆண்டே வா!!வா!!

புவாசம் நாடும் வண்ணத்துப்பூச்சுக்கு

தாய்மொழி என்ன? நன்றி...

சூய்ஸ்பாட்டுக்கு ரூச் சேர்க்கும் இராகம்

காற்றின் கொடையல்லவா? நன்றி..

மழைநீர் வார்த்தை இடிகள் உரைப்பதும் நன்றி..

அழகிய வார்த்தைகள்...

இன்னிசைகள்..

நன்றி

அதற்கு

சுடராகுமா?

நியாகுமா?

அற்புத ஆண்டே வா!!!வா!!

ஜீவன்கள் சூடும்

சுதந்திர கீர்டம்...

வான் தாய்மடி மீது

ஏகாந்தம் தலை வைத்திருந்தால்..

ஜீவன் பாதையில் படர்கின்ற வேகம்...

சமாதானம் சுமந்து ஆண்டே வருக!!!!

எனது கோயில் எப்போதும் திறக்க...

செல்வம் இன்பம் வாழ்க்கையில் தீத்திக்க..

சொல் ஒவியம் தேனில் குழைத்தேன்..

நாமம் ஒத் ஆண்டே மயங்குகின்றேன்..

வா!! வா!!! வா!!!

பருவத்தல் புயலின் துளை காயம்

ஆண்டாள் றோஜா வனம் ஆகின்றதே

துரோகம் நனைவின்றித் தொலைக்கின்றதே

சோதனை யுத்தம் நடந்த பாதையிலே

சாதனை ரகசியம் இமைக்கின்றதே..

இரண்டாயிரம் ஆண்டே இனிதே வா!!

துணைவர் பார்வை சுத்தம்

தொடக்கம் வேர்வை மனிதன் பக்கம்

உழைப்புப் பாடலின் வரிகள் கோதும்

உப்பு மனசு சேற்று விளைநிலம் ஆகும்

இரண்டாயிரம் ஆண்டே வா!!!!!!

இனிதாய் ஆள எழுவாய்.

இருளை ஏன் அழைத்தாய்!

நீ வரைகின்ற வடிவென்ன
கேட்கின்ற வரமென்ன
வாழ்வோடு போராரும் போரான்
ஊண் உண்ண உடல் அழுத்தால்
ஊராம் உறவாம் உன் பேரையெங்கே தேடும்!

உணர்வுகளை ஏன் விற்றாய் ஊமையே பேசு!
உறக்கம் உனது கண்களைத் தின்னும்
உயிரைக் கொல்லும் இருளை ஏன்
உன் போர்வைக்குள் அழைத்தாய்?

நீ உன் உலகத்தை இழந்தாய்
பேரொள் தான் மறந்தாய்
நடமாரும் போது கால்களை விற்றாய்
முடமான போது முளைத்தால் முறிப்பேன் என்றாய்!

வேகத்தில் சோகத்தைச் சேர்த்தாய்
சோதனை நேரத்தில் தோல்வியைச் சேர்த்தாய்
மோகத்தில் நரகத்தை மணந்தாய்
தாகத்தில் பாவத்தைக் குடித்தாய்!

பரமனை மறந்தே பயித்தியமானாய்
நீ போடும் கோலம் நீலைக்காது
நிம்மத் அங்கே இருக்காது
ஒரும் உன் உலகம் நிச்சயமில்லை

உன் கண்கள் உன்னை அன்னியமாய்க் காணும்
நீழலோடு பேசும் நிறமற்ற மன்தன்
நனைவுகள் உனை அடையாளம் காட்டும்
இரண்டானவன் நீ இன் இருளானவன்!

போதைக்குள் பாதையைத் தொலைத்தாய்
வாதைக்குள் வருடங்களை அழித்தாய்
இருளுக்குள் இன்பம் தேடி
அருளை இழந்தாய்

உனக்குள் உறங்கும் உண்மை வீழ்க்கட்டும்!
உயரத் தெரியும் கழுகைக் காணட்டும்!
காட்டின் காற்றாய்ச் செட்டை வீரக்கட்டும்!
நாட்டின் முச்சாய் மையம் கொள்ளட்டும்!!!!

இரவுக்குள் அழுகை

இரக்கத்தின் கண்களைத் தேடுகிறேன்
ஓ.....

இருளே என்றும் நீ கண்ணற்றாய்
இருதயம்ல்லா
இந்த இழ் இரவுக்குள் அழுகின்றேன்

இவைத் தொடங்க
இரை கொண்டு வரும்
குருவி கொஞ்சம்
பூவரசம் கூட்டினிலே ஒரு மஞ்சம்

ஓ.....

கூடி வரும்
முற்றத்துப் பூவரசுக் கிளையல்
குருவிகள் கூடும்..
கண் கொண்டவை கருத்தாய்ப் பேசும்!

ஓ.....

நான் இரவை நனைக்கின்றேன்
உழுவை நீலம் போல்
உடல் கீழ்ந்து எங்கும் ஊனம்
நீலமே நீலமே
தண்ணீரோ கண்ணீர்?
அன்றிலிருந்து இன்று வரை
என்றும் நீ கேட்பது
என் கண்ணீரையல்லவா?

ஓ.....

பாம்புகள் பக்கத்தே
பாய் போட்டேன்!

தேவாங்கு பரிகாசம் பண்ண
இரையற்ற இருள் கடிக்கக்
குப்பி விளக்கு...

தாங்க முடியாப் பந்தலிலே தாங்கும்
பாம்புப் பூடோல் காட்டி
றோசாப் பாத்தக்குள்ளிருந்து
வேருளியொன்று வெருட்டும்..

வெடியோசையாய்க்
கேளியும் கேந்தியும்

ஓ.....

நான் இரவைக் கழுவிட
அழுக்கின்றேன்

கொடு சூட்டோடு
சூழ்ந்தது சுட்டது..
கொதச் சுவாசம்
கொட்டிடும் புழுதி
வாரீ என் மேல் இறைத்தது...
கடைசச் சுவட்டை
முத்தம் போல்
மனைவிக்குப் பத்தத்துவிடுகின்றேன்
அப் புழுதியிலே...

ஓ.....

நான் இரவை நனைத்து
ஈரமுள்ள இருதயத்தைக் கர்ப்பம் தரிக்க
அழுக்கின்றேன்... அழுக்கின்றேன்....

நெருப்புப் போல்
வெறியர்கள்
தலை கீழாய்த் தொங்க
காய்ச்சிய இரும்புக் கோலால் விசாரணை
சீழ் பட்ட அந்த நெருப்பினால்
நாறியது இரவு...
மேலும் இருண்டது...

ஓ.....

நான் இரவுக்குள் ஓடிக்கின்றேன்
மான்டம் வீழ்க்குமென்று!

நான் என்ன கழிக்கப்பட்ட எச்சமா?

இல்லை...இல்லை..இல்லை....

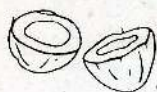
இறுதி இருதயத் துடிப்பு
ஈன வலியோடு மட்டுமல்ல.....

அந்த அடங்கிய சுவாசம்,
இறுதியாய் இரவைத் தூய்மையாய்த் தொட்டது.
தூய ஆவியாய்த் துளிர்த்தது மீண்டும்.
இரவைச் சுட்டு
இருதயம் படைக்கும்

எழுந்தே தொடுவேன்
நெடுவான் கீழ்ப்பேன்
விண்ணில் வரும் கண்ணாய்

கதர்க்கும் நட்சத்திரக் கும்பலில் ஒன்றாய்
கருணைக் கண் கொண்டே
இரவில் மீளர்வேன்.

இசை மீண்டும் இனம்பெற

அந்தக் காலங்களைக் கடவுளே கட்டளையிடுவீரே
எந்தக் கோலம் கொண்டாலும் கலையொடு கவி
இந்த நிலை இன் வர இசை மீண்டும் இனம் பெற
மீந்த வாழ்வெல்லாம் மேவும் ஞானக் கண் கொடுமே!

(தேவா ஞானக் கண் கொடுமே கண் கொடுமே)

என் முச்சில் எப்போதும் நேசம் வீச
எழிலான தேசம் என்றும் அன்பைப் பேச
நெஞ்சைத் தீர்யாக்கும் நனைவ நெய்யாக்கும்
நெடு மேனியொங்கும் ஒடுமிரத்தம் கருணைவெள்ளம்

(தேவா ஞானக் கண் கொடுமே கண் கொடுமே)

வரம் தரும் தெய்வம் வராத்ருக்குமோ
துயர் தீரத் துணை தராத்ருக்குமோ
வரும்மோடி என்துயர் தான் நசுமோ
தரும் கோடி அதன்பெயர் பொய்யாருமோ!

(தேவா ஞானக் கண் கொடுமே கண் கொடுமே)

அவர் அன்பானவர் என் நேசக் கருவே
நீனம் உன்பெயர் உயிர்ல் எழுதும்
பரம் பெருளே பாரென்னைக் காரென்னை
எழுதும் என் கரம் தொடும்

(தேவா ஞானக் கண் கொடுமே கண் கொடுமே)

எழுவேன் காலைக் கதிரென
என் மன்தர் முகம் மீண்டும் காண்பேன்
தீனம் மலர்வேன் நேசம் வீசும்
நெஞ்சம் நெருப்பாய் எரியச் சுடராய்

(தேவா ஞானக் கண் கொடுமே கண் கொடுமே)

தேவ தேவனே தேடும் ஞானப் பொருளே
என் மனமீது மாமருந்தாக உன் அருளே
பெரும்பொருளே தேடாத்ருப்பேனோ
ஒரு வெளிச்சம் ஒரு பெயரே

(தேவா ஞானக் கண் கொடுமே கண் கொடுமே)

அன்பே அடைவேனே அரும்புடவுள் ஒன்றே
ஆத்யெங்கே அங்கே நிரே
அந்தமென்றால் அங்கும் நிரே
அருமறையெல்லாம் நிரொன்றே

(தேவா ஞானக் கண் கொடுமே கண் கொடுமே)

மிக சுத்தமான மலரே
உன் மீது எனக்குப் பொறாமையாகவே இருக்கிறது.

எந்த வித ஒப்பனையும் இல்லை
நிராடலும் இல்லை

நீ சுதர்க்கின்ற நேசம்
வீசுகின்ற வாசம்
பூசியிருக்கின்ற வர்ணம்

எவ்வளவு தாராளம் உனக்கு
மற்றவர் மகிழ உன் நிர்வாணத்தை
நீ பிறப்புரிமையாக்கியுள்ளதால்
உன்னில் ஜீவ தொடர்ச்சியும் தொடர்பும் ...
அங்குதான் ஆண்டவனின் இதயம் இருக்கின்றது!

சுத்தமான மலரே நீ
சுத்தமானவரின் சொத்தன்றோ?
அநனால் உன் இயல்பே
அழகாய் இருக்கின்றது.
அர்த்தத்தில் முடிக்கின்றது!

அங்கே தான்
ஒரு விஞ்ஞான தத்துவம்
ஒரு மெய்ஞ்ஞான தத்துவத்துடன்
கருக்கட்டச் சம்மதிக்கின்றன!

நீ உன்னுள்ளே பத்திரப்படுத்திய
அந்த நேசமுள்ள வித்தின் வருங்காலத்திற்கு
உன் வாசமுள்ள உழைப்பு உரமாக்கப்பட்டது!

உன்னைத்தான் இந்தப் பூகோளப் பரப்பு
மிக மென்மையின் பரிமாணத்தில் பிரசவித்திருப்பதால்

நீயே எல்லா வன்மைகளையும் கழுவக்காத்திருக்கும்
ஜீவ நீர்...

உன்னைப் பார்ப்பவர்கள் உனக்குள்
வேறாகவிட்டால்

எப்படி உன்னில் நீராட முடியும்?

மலரே நான் உன்னில் கலப்பதற்கு
நான் என் வன்மைகளைக் களைந்து
கொண்டிருக்கின்றேன்..

கறுத்த மச்சான் கள்ளச் சிரிப்போடி...

நேசம் கொண்ட நெய் நீலத்து
நெல் மணக்கு நீர் கொடுக்க
நீள் வரம்பு நீண்டு நிறைந்திருக்க

காற்றடிக்கக் காகம் பறக்க
கனத்த பனம் பழம் மொத்தன மோத
போகம் பெரும் போகம்

செல்லமாய்ச் சிர் பெண்ணே
செவத்தப் பச்சை சேர்ந்தடிப்போம்!

சேத் சொல்ல செவ்வையக் கொடு
செவ்விளநீர் கோதக் கிடக்கு
பச்சைச் செம்பட்டான் பழுக்கப் புருங்கப் போடு!

வயலுக்குள் காலைக் குளிர்
காலைக் குளிர் கூசுது கதர்
தளிர் பட்டு வெடிக்குது மொட்டு

வயலுக்குள் வாலைக் குமர்
செல்லமாய்ச் சீர் செவத்தப் பெண்ணே..

யாழ் நல்லெல்லாம் வாழ்த்த வாயெடுக்க
கட்டுவன் மண்ணினொரு அருப்புப் படியடி!

பொய்யர் புளுகர்ஃ
வாய்க்கு வையடி நெருப்பு
ஒன்றே குலமடி ஒலையை வையடி!

அக்கா தங்கச்சிக்கு
நல்ல தமிழ்ச் சொல்லைச் சொல்லிக் கொட்டி!

காகம் கரையுது
கட்டுவன் மண்ணினொரு அருப்புப் படியடி!

கூரைக்கு மேலே கூவுற கோழியைக் கூப்பிடு கூப்பிடு..
வானம் சீர்க்குதடி வையகம் வெள்க்குதடி

ஒன்றே தேவன் உலகிற்கு ஒரு வெளச்சம்
உத்தமர் பெயரை உச்சர் தீனமே..

காங்கேசன் கடல் நுரையோடி
கறுத்த மச்சான் கள்ளச் சிறப்போடி!

செல்லமாய்ச் சீர் செவத்தப் பெண்ணே
செவத்தப் பச்சை சேர்ந்தடிப்போம்

விருந்துக்கு வறுத்த பயறு
கொழுத்த கொழுக்கட்டை பிடித்தெடு!

காகம் கரையுது
கட்டுவன் கள் மண்ணினொரு அடுப்பும் பிடி
விருந்து வருகுது பகை ஒது..

தோட்டம் திருத்தியது நாமடி அதல்
தோட்டம் விடுவது யாரடி?

உந்த மண்ணில் உறைப்பது எங்கள் வேர்வையடி
எந்த மனிதன் பறிப்பான் எங்கள் சோற்றை?

கறுத்த மச்சான் கள்ளச் சிறப்போடி
நாளை சரத்தரச் சாட்சிகளடி நாம்!

கேள்விகள்... கேள்விகள் மட்டுமே!

ஒ..ஒ..

பெரிய கடவுளே, எங்கே நீர் இருக்கின்றீர்?
ஏன் உங்கள் பாதங்கள் அகைந்தன?
ஏன்..ஏன்?

ஒளியை நான் காணச் செய்வீரா?
இருளால் நான் சிறைப்பட்டும் போனேன்...

எங்கே என் இனிய சங்கீதம்?
என்றும் ஜீவ விணையல்

ஓ...ஓ...ஓ...

அந்தப் பிள்ளைகள்...

எனக்குப் பக்கத்தே..

எனக்கு மேலே..

யார்...யார்?

இது என்ன காலையா அல்லது சூரிய

அஸ்தமனமா?

எங்கே என் உலகம்?

இந்த இடிபாடுகள்

பாரமான தரை...

கற்களுக்குச் செவிகள் இல்லை...

என்னை மீண்டும் இயங்கச் செய்வீரா?

ஓ..ஓ.. தூசு நிறைந்து

சுவாசுக்க முடியவில்லையே

தொடக்கத்தைப் போல் நாங்கள் தூசுகளா?

எனக்குப் பாதுகாப்பளித்த

இந்தக் கூரை இன்று ஏன்

என் உயிரை நிர்முலம் செய்ய நெருக்குகின்றது..?

நீர் உம் கையை நீட்டமாட்டீரா?

நான் இப்படியே கைவிடப்பட்டேனா?

நாங்கள் தொடக்கத்தைப் போல் தூசுகளா?

ஓ.. கடவுளே சந்தேகமில்லாமல்,

நீர் அந்த இரக்கமுள்ள இறைவன் தானா?

நாங்கள் பிள்ளைகளல்லவா?
நீர் அந்த ஒளியா?
ஆம் ப்தாவே,
நீங்கள் அனுகமுடியாத அந்த ஒளியே.

நீர் தானே எங்களுக்கு ஜீவகவாசம் தந்தீர்.
இருந்தும் நாங்கள் தொடக்கத்தைப் போல்
தூசுகளா?

நீர் அந்த மீட்பர்
ப்தாவே கடவுளே
என்னை இரட்ஷிக்க மாட்டீரா?

யார் தன் கையைக் கொடுத்துதவியது?
எனக்கருகே ஒரு கை வருவதைப் பார்க்கின்றேன்
கடாட்சமும் க்ருபையும் நிறைந்த இதுவே அந்த
உலகம்.

யார் அந்தத் துவாரத்தைப் போட்டது?
அளவீட முடியாத கடாட்சம்
ஒரு ஒளிக் கதிர்க்கற்றை என்னருகே வர..
நத்திய ப்தாவே..
மீட்பர்..

கருணைமிக்க தகப்பன்..
ஞானத்தின் ஊற்று..
என் கடவுளே..
என் வெளிச்சம்..
தூய காற்று உள்ளே வீச..
அந்தத் துவாரத்தைப் போட்டது யார்?

ஒரு வித்தியாசமான சத்தம்..
இதென்ன துளை போடும் இயந்திரமா?
இல்லை..இல்லை...
வாழ்வின் சத்தம்!

யார் அந்த ஓட்டையைப் போட்டது?

எனது அயலவன்?

என் ஆயுளை அடிகரீயும்
என் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வீராக..
நான் வாழ விரும்புகின்றேன்
நான் என் வாழ்வைப் போராட்டங்களோடு
சந்தித்தவன்!

ஓ... நேசமான தேவனே..
இது தான் நான் வாழ்ந்த இடமா?
அல்லது பரலோகமா?
அல்லது ஒரு கனவா?
வானத்தையும் பூமியையும் சீருஸ்டித்தவரே!

நான் தொடர்ந்து வெறுத்து வந்தவனா?
யார் அந்தத் துவாரத்தைப் போட்டது?!

ஓ...ம்கப் பெரிய கடவுளே..
தூய ஆரோக்கிய ஆவியை அள்ளி
வழங்கமாட்டீரா?

யார் என்னைப் பரலோகப் பாதையில் நடத்தியது?
நான் மன்னித்த கடன்காரனா?
அல்லது நான் தொடர்ந்தும் நகர்க்கய அந்நயனா?

யார் அந்த அமுதத்தைக் கொடுத்தது?
அந்த அன்பு செய்கையினாலே
பெரிய கடவுளே உம்மைச் சீருஷ்டித்ததே!!!!

அந்த உதவிய கரங்கள்
புதிய வானத்தையும்
புதிய பூமியையும் என்னுள்ளே சீருஷ்டித்ததே
மனதர்களுக்கு உதவுவதற்காய்...

வீவரீக்க முடியாத அதிசயமே
உம்மைத் துதித்துப் போற்றுவதற்கு...
நான் தூசியலை தொடக்கத்திலுள்ளதைப் போல்...

ஒ..ஒ...நீ என்னைக் காக்கக் காத்திருந்த ருழந்தை

- என்
- வல்லமை
- சத்தி
- மகிமை
- மனதுருக்கம்

எல்லாம் அறிந்து கொண்டாய்
உன் அயலவனைக் கனம் செய்தாய்!

மடட்டுப்படலாமோ?

சுதந்திரம் தேடும் சுந்தரியே
 நல்ல விடுதலையை
 நகை ஆசையோடு
 தங்க விலங்குக்குள் தவிக்கவிடலாமோ?

சர்த்திரம் அறியாக் குலமகளே
 புத்தகக் கட்டுக்குள்
 உன் விடுதலையுண்டு கண்டுகொண்டாயோ?

நல்ல சாத்திரம் கல்லாப் பெண்ணே
 நாளை வெல்லப் பிள்ளை பெறுவாயோ?

எப்போதும் இல்லை என்பவளே
 உலகம் உண்டென்பதைக் கண்டுகொண்டாயோ?
 உன் பகட்டு மாயம்
 ஒரு முதிர் வெளர் சாயம்

நாட்டு மானம் நலைநாட்டும் நீ
 மாட்டும் வளையலுக்குள்
 மாட்டுப்படலாமோ?

காசு கண்டா சுதவே நீ திறப்பாய்?
 நகை நட்பு நானும் கேட்டா
 நீ வாசற்படி போட்டாய்?

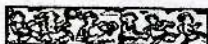
பட்டுப்புடவைக்குள் வாழும்
 பகட்டுப்புண்ணே

போர் பூமியிலே சீலை
நார் வேண்டி
அவன் முளைக்குள் தங்கவளையனுக்கு
புடக்குகை முட்டலாமோ?

ஜெபிக்கின்ற பெண்ணின்
மாலையணிகள் ஒரு சொர்க்கத்தை உருட்டாதோ?

இச்சிக்கின்ற இல்லாள் இதயம்
ஒரு சபிக்கின்ற சாத்தானின்
வசமாகாதோ?

வருகின்ற பிள்ளைகளுக்கு
வசையாகாளோ!

மனிதர்கள் நாளை பிறப்பார்கள்

புனிதர்கள் புன்னகைப்பார்கள்..
புத்தகம் போல்,
புது மலர் போல்,
நீத்தம்
ஜொலிப்பார்கள்!

மனிதர்கள் நாளை
தேவர்களாய்

காலைக்குள்
கதர் கொடுப்பார்கள்,

வென்றும்
ஒரு
சர்த்தரம்
தருவதற்காய்,

மீளர்ந்தும்
பெரும்
சான்றாய்,

புனிதர்கள்
போல்
மனிதர்கள்
நாளை
புன்னகைப்பார்கள்,

ஒரு வேதம்
நாதமென
ஒதிட
நாளை
மனிதர்கள் பிறப்பார்கள்..

மிதக்கின்ற கூடமைகள்

பழைய பள்ளிப் படிப்பகப் படியேற
படிக்கப் புத்தகம் தேடலானேன்

நாளொரு நவீனம் நடைமுறையல்லவா?
வித்தியாசாசனங்களுள் பிதுங்கிய விழியோடு
பிச்சைப்பாத்திரமேந்தி எண்ணெய் முகத்திலே
ஏக்கங்கள் வழிய ஏழை மழலைகள்
புத்தகங்களுக்குப் பதிலாக புத்திரர்கள் என்றால்..?
புதினம்ல்லையா..?!!!!

ஓ... என் இனிய பாடசாலை
இது எப்படி...
இதயம் இடிந்து குழம்பிப் போயிருந்தேன்
ஒரு முட்டுப் போல் உன்னில் இணைத்து ...

பொச்சிலிருந்து நாரூர்த்தல் போல்
கடினப் படிப்பு
கனவிலும்
ஆத்மாவுக்குள் அசைந்தாயே!

ஏன் தயங்கவேண்டும்?
உள்ளே சென்று பார்ப்பதற்கு..
அடித்தளத்தில் கூடவா பள்ளிக்கூடமே
இப்படி எல்லாம் இடிந்து
இருள் அடைந்து..
விசாரப்பட்டு வெறுமையாய்...

புத்தகங்கள் எங்கே?
எல்லாமே இழந்து
வெறுமைக்குள் ஏன் சென்றாய்?
குழப்பத்தின் குடியாய்...
தெளிவின் ஒளியே நீ ஏன் இப்படி?

கடவுளே
தன் நெஞ்சுக்குள் தத்துவம் கடைந்து
பிஞ்சுகள் எம் தலையில் அபிஷேக எண்ணெய் பூச..
ஒளியின் வீடு தலைகீழாக விட்டதே..

இதென்ன இவ்வேளை..? திடீரென்று..
நிசர்சர்வு !!!!
முடிப்போட்டது முழுதாய் என்னை..

ஓ..ஓ..
முற்றத்தின் மஞ்சற் பூவரசம்
பூவைப்பார்க்கவேண்டுமே..
எங்கே அந்தக் கதவு?
வேப்பம் படிக்கட்டுகள்?
சூர்யன் முத்தம்கும் முற்றம்..
வ்ளையாட்டு மைதானம்
பார்க்க முடியாத பரலோகமாயிற்றா?

தெய்வம் போல்
தோண்டி எனை மண் சர்வுக்குள்ளிருந்து
இழுத்து எடுப்பது யார்?

அங்கே..

முதல் அறிந்த
ஆசிரியர் மணவெட்டியுடன்...

வெளச்சம்..
புன்னகையுடன்
என் ஆசிரியர்
வெள்ளை வேஷ்டி சட்டையுடன்
கடமை தவறாத ஆசிரியர்
..சூன்ந்து நீன்று ...சூறத்தகளை கேளும்....
சோர்ந்து போகாமல் சொல்லித் தந்தவர்

வெளியில் ஒளியில் தெரியும்
அவர் எவ்வளவு நல்லவர்.

முப்பரிமாணம்

விண்ணிறைந்து வைர மணியாய்க்
கொட்டிக் கிடந்த நட்சத்திரங்களைக்
கூட்டியுள்ளீர் கொண்டன விடியலின் சுதர்க்கரங்கள்!

முத்துக் குளிக்க புல் நுனிக் கு
முத்தம் கொடுக்க முதுகு வளைக்கும்
முற்றத்திற்கு வரும் இளம் காலை
இரை தேடக் கலைத்தால் இடிவிலலை!

இதோ வய்கள் நாயகியும் எழுந்தாள்
சீறகை விர்த்தாள் சிறிது கொக்கர்த்தாள்

விடுபட்டன பஞ்சக் குஞ்சுகள் விழ்த்தன
கொடுத்தன எல்லாம் குரல்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து
கக்கக்.... கக்கி.....

பட்டுப்போர்வைதான் பச்சைப்புல் வெள்
படைபணியென பிஞ்சுகள் குஞ்சுகள்
செல்கிறான் வெவ்வான் முன்னே
நிமிர்ந்த தலை நாலு தீசையும் நாண
பெட்டைக்கோழியல்ல நாண
தளபதிகளே வாருங்கள் என்னிடம்
வீரம் வரும் போர்ப்பயிற்சி பயில..என
செல்கிறான் தலைவி சீற்றம் தீரண்ட பார்வையோடு!

பின் வாங்கிய சீறும் நாகம் சொல்கிறது
குட்டிகள் கண்டதும் கோழியின் முச்சில்
விஷம் வெல்லும் வீரம் வந்தது எப்படி?

குட்டிகள் போட்டதும் கொத்திக் கலைக்கும்
உளரும் பாம்புக்கு உடைகம் புரையுமா? அது
உடட்டி வளர்க்கும் தாயின் நேர்த்தத்தான் உணருமா?

வீரம் என்பது முட்டி மோத்த தீண்டும் வெறுமா?
கடமையைக் காக்கும் உணர்வின்
களலாய் மூண்டே எழுந்து
அகிம்சை நெய்யில் அவிந்து
தயாகத் தீர்யில் தணிடி
ஒங்கும் ஒளி தீபம் வளர்க்கும் ஒளியல்லவா?

வகை வகையாய் எங்கும்
களஞ்சியக் கட்டுடைந்து கொட்டினாற் போல்
சேதனச் சேறு சேர்ந்தது கோழி சேமமாய்

கீழ் வான் காட்டிக் கேட்டது கீரிக் குஞ்சு,
கீழ்த் திசைதான் செந்நிறம் தான்
காலை வேளை தான் முன் மார் தான்
சொல்லிக் கொடுத்தான் செல்லக் குஞ்சுகளுக்கு

நிறம் அறிந்தன நேரம் தெரிந்தன
பருவம் புரிந்தன உணவோடு உண்டன உலகை
பாசமுடன் புகட்டினால் பாலகருக்கும்
பெரு விஷயம் புர்தல் விநோதமல்லையே?

குப்பை மேட்டில் குடும்பம் கோலோச்ச
சேதனச் சேறு அள்ளி வழங்கியது
உச்ச வெயில் வந்தது
உலகம் களைத்தது உணவு தேடி
வானம் கருத்ததா?
வில்லன் பருந்து வந்துவிட்டான்
பார்த்தது கோழி பர பரத்தது
சீறிச் சினந்து வெடித்தெழுந்தது!

வில்லென வாளென நகத்தையும் சொண்டையும்...
வீறு கொண்டே செட்டையைக் கேடயமாக்கிச் செறு
முனைக்கு...

பயந்த குஞ்சுகளைச் செட்டைக்குள்
சூடு கொடுத்துப் பருந்தைப் பார்த்துப்
பல்லித்தது...

ஈனமாகக் காற்றோடு ஒரு குரல்
எம்மினத்தின் ஏக்கக் குரல்..

வரி வரியாக முள் எல்லை போட்டு
வழியைத் தடைசெய்து வலியவன் போட்ட.

வேலையை பீறிச் சூரல் கேட்ட
த்சை நோக்கச் சென்றது சூரும்பமாய்க் கோழி.

கண்டது அங்கே வெ/குண்டது உள்ளே
வலைக் கூட்டுக்குள்ளே
தீன்குத் தண்டாடும் தக்கற்றோர்
த்கைத்தது தீயென வேகமானாள்

நக்/குண்டு நாவைப் பின் கொண்டு
செத்துண்டு வாழ கீறும் நகமல்லையோ?
கொத்துண்டு பெருகக் காரும் மேரும்
காய்ந்து கருகப் போச்சோ?
மேய்ந்துண்டு வாழ சொண்டென்ன செத்துப்
போச்சோ?

சீ... சீ...

தாயின் சீற்றம் கண்டு
கேள்வியொன்றோடு கொக்கர்த்து வந்தது
முட்டையின்றிந்து முந்தி வந்த செட்டை அரும்பும்
சுவப்பி

“படம் காட்டி விஷம் கொட்ட விரியன்...
பார்த்தோமே வட்டமிட்ட பராந்தை...
காலையிலிருந்து மாலை வரை இரை தேடி
இளைத்தோமே?
பாரம்மா அங்கே மலை மலையாய் உணவு
உலகம் அழியினும் அவர்க்கேது ஆபத்து ..?

வெட்டும் வான் போல் ஒரு சூரல் எழுந்தது
கூண்டிற்குள் ஏர்மலை குமுறுமானால்...
கொதி சூழம்பை அள்ளி வீசுமானால்...

சீவப்பன் தான் எங்கள் நாயகன்
சொண்டில் சுதந்திர வையம்
செவப்பில் எரிகலைக் குழம்பு
கூண்டின் வலையை உருக்கீடும்
செந்தணல் பார்வை சீவப்பன் தான் சீறியது:

“பண்ணைக்காரன் பிறமொழிக்காரன்
அவன் பேச்சு அறியோம்
அவன் குறியென்ன குறித்து வையடி செல்வம்
எங்கள் விசாவைக் கேளடி
வீசும் காற்றை யாரடி கொள்ளை கொண்டது?
நேற்றைய நண்பர்கள் முத்த நண்பர்கள் எங்கே?
உயிர் என்றும் போகும்
சுதந்திரம் என்ன விலையடி பெண்ணே சொல்லடி?
காடும் மேடும் யாருக்கடி?
யாரெம்மைச் சிறைப்படுத்தக் கூடும்?
செவ்வானம் சீவப்பதேனடி?
விடியலைக் கூப்பிடுவது நாமடி...”

கொடியவன் கையில் கொள்ளை போனது
உயிரின் அடையாளம் சுதந்திரம் தானடி
கூட்டின் சுவாசம் சிறையின் சோறு
வேண்டுவது யாருக்கடி ...?

கொக்கரித்து இன்னொரு குரல் இடைமறித்தது
நறத்தை மறந்த நிலன் தான்
இங்கே என்ன குறை கண்டாய்?
இழிவென்ன இங்கே?
வாழும்வரை யுண்போம்
பகையிலலைப் பரடித்தை
பண்ணைக்காரன் வாழ்க...

துத் பாடி அது முடிப்பதற்குள்
கூட்டின் கதவு திறந்தது
கொடிய சுரமொன்று நுழைந்தது...

பண்ணையன் கையில் பந்தக்காரன்
கழுத்தை இறுக்கியது கை
நிறுத்துப் பார்த்தது நீலனை
“ ரசம் ஒன்று வைக்க நல்ல பதம்”

தக்க தருணம் பார்த்த சுவப்பன் சிறகடித்தான்
சுவப்பு வானில் சீர்க்கும் சுவப்புச் சூரியன்
தன் கதிரால் அவன் கழுத்தில் தங்க மாலை

சுவப்பியும் சேர்ந்து நடந்தாள்
நகங்களும் சொண்டும்
வீரிய சிறகும் என்று வரும்
எங்கள் விடுதலையை அவை என்று உறுதி செய்யும்?

எங்கள் நாயகி
ஏற்றிய முச்சு
இளகுகள் சுரிரத்தலே
உயிரில் சூடேற்ற
ஒரு பகல் உற்சாகமடைகின்றது.

முரண்படும் முடங்கள்

வாகனங்களுக்கு வக்கற்ற வள்ளிப்
பிழம் விதமிலே ஒருகல் இருந்தது
அசைந்து கொண்டு அதனருகே புல்
வளர்ந்திருந்தது.

இரண்டும் நெடுநாளாய்ப்
பக்கத்து வீட்டுக்காரர் போல்
தமக்குள் வார்த்தைகளால் திட்டாமலும்
ஒருவரையொருவர் தீட்டுப்படுத்தாமலும் இருந்தன.

மிக மறைவில் அந்நியன் போல்
முள்ளொன்றும் அக்கறையின்றி அயர்ந்துகிடந்தது.

நீண்டநாட்களாக விட்டன
ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு அக்கறை வந்து விட்டது
முள் கல் புல் முன்றும் முன்று கோணத்தல்
முரண்பட்டு முனக்க கொண்டன.

ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருநாளும்
படுத்துக் கொள்ளும் முன்னும்
நத்திரையிலும் விழுத்துக் கொள்ளும் வேளையிலும்
வேண்டாத கண்ணில் வேதனைக் கனவுகளை
வேண்டுமென்றே கற்பனை செய்தன.

தம்மை மறந்து அடுத்தவர் தரத்தில்
தமக்குத் தாமே

வீணர் கதைகளைச் சாயம்பட்டுத்
தம்மைக்காயப்படுத்திக் கொண்டன.

எப்படியும் காயப்பட்ட எண்ணங்களைக்
கலவரத்தில் கக்கி விடத்
தகுந்த நேரத்துக்குத் தவமிருந்து
வசைபுராணத்தை நீட்டி நீட்டி வளர்த்து
வக்கனை அத்தியாயங்களை அடுக்கி அடுக்கித்
தம் நெஞ்சையொரு யுத்த பிராந்தியமாக்கி
கொள்ளும் மொழியிலக்கணங்களை
இலக்குகளை நோக்கி இயக்கிக் கொண்டன
முட்டுப்படாத முரண்பாட்டுப் போர்கள்
அப்படியே இருக்க

வாகனங்களுக்கு வக்கற்ற அந்தத் தெருவில்
வருகின்ற வெறுங்கால்களைப் பொறாமையோடு
பொல்லாத முடமான முன்றும்
அடிக்கடி முகத்தை முடிக்கொள்ளும்.

என்றும் இந்த முன்றும்
அந்த விடயத்தில் ஒரே இலக்கியத்தை
ஒரே இலக்கணத்தால் ஒத்த அட்சரங்களால்
ஒரே மொழியில் யாத்துக் கொண்டன.

இயங்கும் கால்கள் எல்லாம்
இவற்றிற்குப் பொது எதிர்பாக்கன.

அந்த முன்றும் கால்களைக்
கடிக்கவே காத்திருந்தன!

ஜீவனுள்ள கால்களின் காயம்
அதன் ரத்தம் சத்தம்
இந்தப் பொல்லாத
காய்ந்த காலற்ற ஊமை ஊர்ப்பரப்பின்
உல்லாச ஊனங்களுக்குத் தேவைப்பட்டன!

இந்த ஜீவனுள்ள ரத்தத்தனை உறிஞ்சக்கொண்டால்
முளை முளைந்தீடுமோ? முரண்பாடு போய் விடுமோ?
இதயம் வந்தீடுமோ?
கால்களின் ரத்தம் அதைக் கர்ப்பமிடுமோ?
ஓடும் கால்களுக்கு ஒத்தாசையாவாரோ?

ஆனாலும் வெறும் கால்கள் கமத்தை நோக்கின
செருப்புக் கால்கள் பள்ளி சென்றன புல்லுச்
சினந்து கொண்டன
சப்பாத்துக் கால்கள் பின்னர் கல்லூர் சென்றன
கற்கள் கடிந்து கொண்டன

பூட்ஸ் கால்கள் இராணுவ முகாம் சென்றன
முற்கள் முகம் கோணிப் போயின
தொடர்ந்து இன்னமும்
வெறும் கால்கள் இந்த வீதியில்
கமத்தை நோக்க நோக்கக் காய்த்துப்போய் விட்டன!

அந்த மூன்றும் இன் மட்டம் தட்டப்பட
சீல இயந்திரச்சீல்களின் புரட்சித் தடம்
பதியப்பட இனிக்காலம் வந்துவிட்டது!

நான் ஏன் மரணிப்பதில்லை?

நான் வான் வரை வீர்ந்து
அப்பாலும் எண்ணத்தல் வீர்ந்து மேலும்
செல்கின்றேன்
ஆழ் நத் அலைக்கு கைகொடுத்து
விண்ணின் மதையைத் தாங்கச்
கூடரும் ஜோதச் சூர்யனோடு கதைபேசு

உருவெடுத்தேன் உருருவி
உடைந்தே உருக்குலைந்த உள்ள
எர் சிறை உடைத்து விடுதலைப் பெயர்ப்டு

விண்வரைந்து வீர்ந்து
எண்ணத்தல் வீர்ந்து மேலும் செல்கின்றேன்
பெரு மலை முகடுகள்
எர்மலை வாய்கள்
எல்லாம் எள்ளாய்ப் போகிட
வீர்கின்றேன் மேலே.....

உயிர் கெடு விடமோ
ஜீவ பாலோ
எதுவுமே
நான் அருந்தவில்லை,

எண்ணத்தல் வீர்ந்து
விண் மதையைத் தாங்க
மேலும் வீர்கின்றேன்

வீண்ணோ மண்ணோ
 வித்தியாசமில்லை
 கண்கள் காணும்
 வீண்ணில் மீளும் மன்கள்
 விளையாட்டுப் பந்துகளாய்த்
 தோன்றும் துகள்கள் தொட்டு
 வீண்வெள் கடந்து மேலும் வீர்கின்றேன்...

விளையாட்டும் தங்கள்
 வீண்முற்றத்தல் கோள்கள்
 ஒன்றையொன்று துரத்தும் ஓயாது
 ஒருக்காலும் தொடராமல்

வீண்மதையைத் தாங்க
 சூர்யனோடு சொற் பர்மாந்
 வீர்கின்றேன்,
 ஜீவன் கெடு விடமோ
 ஜீவப் பாலோ தொடரது,

வெடித்து உயர் குடிக்கும்
 குண்டின் தகை தீருப்ப்
 மரணத்தின் முனையை முறித்து

கொல்லும் கைகள்
 இல்லை இன் மேல்
 எழுக்கின்றேன் மேலே

என் குரல் என்றும்
 மனிதம் தான்...
 மனிதம் தான்...
 அங்கும் எங்கும்...

விண் வரை வீர்ந்து
மண் வரை தாழ்ந்து
விதை முனை வாழ்த்து

உள்ளச் சிறை உடைத்து
எர் இதயம் எடுத்து
விடுதலைப் போட்டி
விண்ணில் வீர்கின்றேன்.

நேசம்

தேடிப் படிக்கவேண்டும்,
நேசம் நாளுமே!

ஒங்க வளர வேண்டும்,
உள்ளே பெரும் உலகம்..
உங்களில் அது வளர
உன்னதர் பாதம் போற்றிடுவோம்!

உலகம் உங்களில் துலங்கும்
மன்னும் மணிகள் நீங்களே..

நேசத்தைச் செய்வீர் நல்ல வாசத்தின்
நெஞ்சின் பாலகர் நீரே..

நின்றும் பாலகர் நீவீர்
நாளை நல்ல உலகை
வென்றும் போர் வீரர் தாமே!

தெய்வப் போர்வை நெய்க்கன்ற வண்ணம்
பூமியில் அன்பு இழைகள் இழைப்பது நீங்கள்,

ஒடி உலகெங்கும் விளையாடி
சமாதானச் சிறகால் பறந்து
அந்தர வானில்
அத்சய வெளியில்
அறிபுத தொனியில்
அழகான கவியில்

சத்திரப்பாலகர் சந்தையில்
கோலம் கீறிக் கோடுகளாய்ப் போடுவது
நட்பு..நட்பு.. நட்பு..

உளட்டம் தரும் உலகின் விருந்து
உன்னதர் உண்டிட உம்மிடம் கேட்பது
நட்பு.. நட்பு.. நட்பு..

மீரியழுள்ள யாழ்ப்பாணமே!

ஜீவ சாரமே
 விந்தின் மடியே
 சந்ததியின் கர்ப்பமே
 யாழ் அம்மா வணக்கம்,

உன் மீது
 காலணி சாத்தான் காறி உமிழ்ந்த
 குட்டிச் சாத்தான்,
 இரத்த வெறி கொள் கோட்டை
 கர்ப்பத்தைப் பொசுக்க அதிலே
 நீரந்தரமாய்க் கொழிவிட
 பொரிக்குது குண்டுகளை

அது

சுற்றிய அகழ்க்குள்
கொட்டிய வியர்வை
நிறைந்திடக் கண்டாய்,

கல்லோடு தசையாய்க்
கட்டிய கோட்டை,
மனிதம்

தொங்கிடத் தூக்குமரம்
வதையறைகள்,
சதை சீதையறைகள்
நிந்தனைப் புண்கள்,
புலம்பல்கள்..இரத்தச் சொட்டுகள்...
காலணிப்

பசாசின் ரத்தப்பாதைகள்
புண்ணான சரத்திரங்கள்
ரத்தச் சுவடுகள்
ரணமான பாதைகள்
கூட்டைக் கொழுத்த
அக்கனியை ஈனும்
பசாசின் கற்பம் தான்
இருண்ட குகைகள்,

எங்கள் கூரைகளைக் கொளுத்தும்
நரகக் கிடங்கே..

எரிமலையின் அகல் வாயே...

அனாதைகள்...

விதவைகள்...

அகதிகள்...

என்றே திருக் குழந்தைகள்

திருநாமம் தீனம் விகாரப்படுத்துகின்றாய்

58..77..83...87...

வெறும் எண்களல்ல

வேதனைப் புண்கள்

கொத் தார்..

யாழ் தேவ்...

வெலிக்கட...

வீதிகள்...

மனித வேட்டையின் வயல்கள்

ரத்த அபிஷேகம்...

தொங்கும் சடலங்கள்

மீதக்கும் சடலங்கள்

அழுதும் சடலங்கள்

எரிந்த சடலங்கள்

நாற்றம்...நாற்றம்...நாற்றம்...

புகை...

சாம்பல்கவடுகள்...

ஓ...தூய்மையான என் தாயே

இரக்கமற்று இங்கே நீண்ட வழக்கல்

இலக்கம்...

எங்கள் கூட்டைக் கொளுத்தத் துரத்தக்

கொடிய எரிமலையைக் கொண்டு வந்தது யார்?

ஓ...இரக்கமுள்ள அம்மா..

உரமுட்டும் உன் நெஞ்சு வற்றிவிட்டதோ?

மாம் பழரசம் ...பலா.. நெல்

வயல்கள்..பனை..தென்னை..?

கெட்டழியக் கொளுத்தியது யார்?

அம்மா..

உன் பொற் துக்ல் கட்டி

விழுத்தெழுந்திருவாய்...

கொடி கொண்டெழுந்தருவாய்
எர்மலை மீதல்
கொடியவர் கோட்டை நொறுங்கிடக்
கோபுரமீதல் வெற்றி சிறந்தருவாய்...

புலம்பலில்லாப் புதுப் பகல்கள்
உதயமாருது அங்கே..

வெடியோசையல்லா இரவுகள்
வெரு தூரத்தில்கலை...

நேசமுள்ள தாயே உலக
சமாதானம் எழுக்கின்றது!

எங்கள் இதயத்தின் ஓசை ஒலிக்குது,
கடின யாழ் மண்ணின் நலங்கள்
களிக்கின்றன...சமாதானம் எனும்
அதிர்வினால்
விடுதலை..விடுதலை..

ஒல்லாந்துக் கோட்டையும், பேர்னவாத அரசின்
கொடுமையும் இங்கே படமாகச் சித்தரிக்கப் படுகின்றது,
மூலம் ஆங்கிலம், ஒரு பொருட்காட்சிக்காக
எழுதப்பட்டது,
வர்ணனைகள் நீக்கப்பட்டு
கவித்தன்மை குறைந்து காணப்படுகின்றது.

ஒரு ஓட்டாத பயணம்

என் தந்தை ஒரு நாள் தனது படகைக் காற்றின்
தீசை வழியே செலுத்தச் சென்ற வேளை
ஒரு தேவதை சொர்க்கங்களின் சுரப்பியென
யுவனச் சுந்தரங்களெல்லாம் சூழிக் கொள்ள

தேவலோகம் தேடி வந்து சமுத்திரமதல்
புன்னகை பூத்து நின்றது
கேட்டது விண்ணின் மணிகளின் ஓசையா?
மீனின் மறைந்தது மேலோகம் மறைந்தது
ஒரு கணத்தில் எல்லாம்
நடந்து முடிவடைந்து விட்டன...

ஆனால் மீண்டும்
குமுறும் கடலைச் சுற்றிச் சுழற்றும் காற்று
காற்றின் தீசை வழியே ஓடும் சென்றது.

தந்தையென்ன மந்திர தந்திர வல்லுனரோ?
எண்ணிய மாத்நிரத்தே பெண்ணும்.....
அழையா வீருந்தாள் அிக் குழந்தையும்.....

அழையும் படகில் துக்க உடையோடு
வீழ் நீரம்பிய விரகதாபத்தோடு விதவை
கூப்பிடப் பெயர் அறியாக்
கூழைக் கேட்கும் குழந்தையொன்று.....

ஓ.... பரிதாபம் பாலூட்ட
தாய் மார்பற்ற தனித்துவிட்ட பிள்ளை

தத்தெடுத்துக் கொண்டார் அதனை
கட்டிக் கொண்டார் அவளை!

காற்றின் வழியே ஓடம் செலுத்தக்
கற்றுத் தந்தார் அவர்
தேவை தனையும் நானறியத் தனம் எனைக்
கட்டளையிட்டார்

ஆனால் தேவையின் தாயின்
அவன் ஆசைகள் ஆயிரம்
அவன் தேவைகள் தேடிக் களைத்தேன்
தீனமும் மாறும் எப்போதும் துரத்தும்
வலியில் வீழ்ந்தேன் வலியே இழுந்தேன்
அவளின் பாதை அலையும்
அடிக்கடி தொலையும்
தேவையின் தாயின் தீசையில் சென்றேன்

வான் வெள் திறந்ததோ?
வந்ததோ வீண்மண்டலம் ?
வந்தனள் தேவதை வாய் மலர்ந்தருள்வள்
அன்பு மகன் நீ என்றனள்
சுற்றியது ஓடம்
விட்டது தொற்றியதோர் உறவு
விளக்கம் பிறந்தது
நான் சுற்றுக்கின்றேன் சுற்றுக்கின்றேன்...

காற்றோடு இழுபடுக்கின்ற உடற் தேவைகளின்
தாயோ
நியே என்றும் என் நித்திய மகன் என்று செப்பினள்
அண்டப் பூஞ்சு

அலையும் படகில் அலையின் நடுவில்
அவதியின் ஆசையின் வேகத்தின் சுழற்சியில்
ஓடும் படகில் ஓடும் உறவில் ஓட்டாதவள் ..

சத்தியத் தாயே
விண்ணின் பரப்பில் விளக்கம் கண்டு
விளையும் பெரு சுத்த சுதந்திரத் தேவதை
சொன்னாள்
செவியில் விழுந்து ஆவ் அசைய:

நிறைவான நேச மகன் எல்லோரிலும் நீ என்றாள்

பறப்பதற்கு ஒரு (நெசவுத்) தறி

முற்றுகை முகம் முறித்தே முழுவதும் வெவ்வோம்
கடினத்தைக் கடந்தே வந்ததும் முளைகள்
காயங்கள் நாளை கனியின் சோலை
காரிருள் கடையும் கைகள் கத்ரவனே
வெவ்வோம் வெவ்வோம் பூகோளப் புதுப்பரப்பு...

என்னைக் கோடுகள் எங்கும் இல்லை
இருள் உலகம் இன் இல்லை
நேசம் நோக்கிப் பறப்போம்
தேசம் எங்கும் நேசம் நெய்வோம்
வெவ்வோம் பூகோளப் புதுப்பரப்பு

நீலம் ஒன்று கிளைகள் வேறு
நேசம் நோக்கிப் பறப்போம்
தேசம் எங்கும் நேசம் நெய்வேலாம்
வெல்வோம் பூகோளப் புதுப்பரப்பு

நீலம் ஒன்று கிளைகள் வேறு
ஒரு பூம் மானிடம் அதன் வாசல்
நேச வலையின் தற்கள் நாம்
வேற்றுமை வெறும் சாயம்
வெல்வோம் வெல்வோம் பூகோளப் புதுப்பரப்பு

வெறுப்பு முச்சுக்கள் நம் காற்றில் இல்லை
மானிடவேலின் கூர்கள்
வேதனைப் புண்களின் வேர்கள்
எங்கும் ஒரு முகம் இன் எங்களுக்கும் அந்த முகம்
வெல்வோம் வெல்வோம் பூகோளப் புதுப்பரப்பு

சரத்தரம் சுட்டது எம்மை
தீயில் முளைத்தவர் நாங்கள்
எங்கும் நாங்கள் நீதியின் பொது முகங்கள்
வெல்வோம் வெல்வோம் பூகோளப் புதுப்பரப்பு
ஒரு கீதம் ஒரு உலகம்
எழுவோம் புதுக்குரல்
இசைப்போம் உலகப் பொது தேசிய கீதம்

பூரானின் பீலி நிலம் பிளந்தாச்சு

காலைச் செங்கதிரைக் காணமுன்பு
காக்கை குருவி கண்விழக்க முன்பு
இருளைப் பகல் வந்து இடமாற்று முன்பு

சூரிய முகத்தைச் சுட்டெரிக்கும்
சுத்தமான சொல்லொன்று.....
செந் தமிழின் செல்லக் கதிரொன்று
விடியலுக்கு விளக்கம் கொடுக்கும் கருவாய்
விண்மேட்டுக்கு விளக்காய் வெளித்தது.....

கவிதைக் குண்டு கொண்டு
கடலைக் கொளுத்தித்-
பூமிக்குத் தீ பரப்பி
புகோள உருண்டையை
உணர்வுச் சூரியனாய் உற்பவிக்க

உள்ளத்தும் பொங்கலிலே
கவி விதைமுளை வீறு கொண்டது

குஞ்சுக் காலால் தெருமணலில்
கீறி நான் நடந்த போது
வீத்யெல்லாம் விளையாடி வரும்
விண்முகத்துத் தேவதைகள் கூடி வந்து
நேச விதை நெஞ்சில்
விதைத்தன அன்று

பள்ளியின் பக்கமெல்லாம்
பூகோள மான்டத்தின்
சூத்திரத்தைப் புரியும்படி
சொல்லித் தந்தன.

தா தா தத்தா என்று
சொல் நின்றாரும் சுரவீதியிலே
கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்து
முன் தோன்றி முத்த தமிழ்
நான் படித்து வந்தேன்.

களிமண் மண்டையோட்டுக்குள்
கடையப்படாத
கறைபடாத
நேசத்தின் தமிழ் நான் படித்து வந்தேன்.

பூவரசும் பூவின்லே
புதுக்கவி பாட
வண்ணத்துப்பூச்சி வருகின்றது.

ஆடவன் காத்திருந்தான்
கட்டியவன் கட்டளையில்
கால் கட்டப்பட்டுக் கனகாலமாச்சு
காத்திருந்தான் கற்ற கலை
அவன் காட்ட

அடிவளவால் ஆடொன்று
அங்கோடி வர
அது வந்து அடுக்களைக்குள் புக
அடுப்படிக்குள் ஆடியென்று
அவன் சொல்ல

காலெடுத்தான் கட்டளை
தான் கேட்டான்
அடுப்படிக்குள் அவளாடி
தா தா தீ தீ யென்று

உப்பொடு தூளும்
உள்ள மாவொடு அரிசியும்
உழுக்கியே அவள் ஆட

ஆடோடி மரவள்ளிக்குள் மறைய
எடி எடி மரவள்ளித்தடியுள் ஆடியென்றவன்
அன்று

துள்ளினான் தோட்டம் தூவெல்லாம்
வாய்க்கால் வழியெல்லாம்

கவி நெஞ்சைக் காட்டிக் கனகாலமாச்சு
கழகம் கட்டளை தந்தது
கவி பாடின்கென்று

பூவரசம் பூவிலே
புதுக்கவிதை பாட
வண்ணாத்துப்பூச்சு வருகின்றது.

காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு
பொன் குஞ்சன்றோ
கன்னல் இன்கவையை இணைத்தெடுத்து
இனிய தமிழ் நற்சொல்
அதில் குழைத்தெடுத்து

தமிழ் மாதன் தன் மார்பில்
இது ஒரு புதுப்பாமாலை

பொட்டைப் போட்டு
பட்டைப் போர்த்து
நகை நட்டைப் பூட்டி
நாண நடையைக் கட்டி
வேலிக்குள் முகம் தாழ்த்தி
தாலிக்குள் தனித்திருக்கும் தழிப்பெண்ணே!

பொங்கற் சீர்ப்போ
வங்கத்து முத்தோ
என்றுனை நான்
எதுகை மோனைச் சட்டங்களோடு புளுகி
என் காலத்தைப் புண்படுத்த

வியாபாரத்தனத்திலே விளையாட்டுக்கு
கவிநயத்தின் கட்டத்துக்குள்
உனைக்கட்டிப் போட்டு
வரும் காலத்தின் வக்கனையாய்
உமை வனிதையராய் வடிக்க
காலம் காத்திருக்காது!

கவிதைப் பரப்புக்குக் கன்னியின் கண்கள்
கருப்பொருளாய் போதை விழியாய்
பொழுதை விணிலே எழுதி
உல்லாச மன்னர்களுக்கு
உறக்கம் வர
தசை வலிக்கு ஒத்தடம் கொடுக்க..
மன்னர் காலம் மலையேறிப் போச்சு!

கொக்கான் வெட்டிக் கும்மியடிச்சு
கெந்தப் பிடிச்சு ஒளிக்கப் பிடிச்சு
எவடம் எவடம் புளியடி புளியடி

கண்ணைக் கட்டிப் பெண்ணை நடத்தி
அம்மைய அவளை மதிக்கச் சொல்லி
அடுத்து அடுக்களையில் அவளை மதித்து

பெண்ணுக்கு ஒரு பொல்லா இலக்கணத்தைப்
போட்டுவரும்
சாராயமன்னர்களுக்கு இனியும் மாறமனமில்லை
விண்ணை வெட்டி வீழ்த்தும்
வீழ்யெடு பெண்ணே
நீ நடந்தால் இன் நெருஞ்சிமுனை மழுங்கும்
நாடென்ன உனக்கு நாளந்தம் நாலு விலை
போடவோ?
தங்கத்தராசுக்கு நீ தட்டுக்களோ?

பொட்டைப் போட்டி நாண் நடவடி
கள் மயக்கம் குருடர்களுக்கு
உச்சப் பித்தம் உச்சவெயிலிலே

புண்பட்ட பண்பாடே
தீயாய்த் தீய்ந்து...
பெண் பட்ட பாட்டை
அவள் நெஞ்சுக்குள் நீ தீனித்த
நெருப்பு மலையை நீக்கி விடு!

பொறாமைப் பெருங்காடே
பொல்லாப் பேய்க் குணத்தின்
புகலிடமே புருஷா
வெந் வாயின் சுருகாட்டின்
நெஞ்சப் பகைப் புகையின்
கர் நெருப்பே கணவா
வாழ விடு வழி விடு

பக்தாத்தின் பக்கம்
புகோளக் கண்கள் போரை வாசிக்க
வீழ்க்கின்ற வேளையிலே
சுத்தமான மேக வீதியிலே

குண்டைப் பொர்த்து
குடிமனைகளில் தீயைக் கழிக்க
தீர்மானங்கள் தீர்வாகின்ற வேளையிலே

நாள் புகைக்க தசைநார்கள் கருக
குண்டுகளைக் கொழுவி
எண்ணெய் பூயிலே
ரத்தஊற்றே மன்வாக்
மானிடத்தின் கண்ணீர்ப் பொங்கலைச் சுவைக்க
ஆண்டு 88 ற்புப் பின் ஆண்டு 91
நாவை நீட்டியவேளையிலே

பக்தாத்தின் பக்கமெல்லாம்
பீரங்கக் கண்கள் தீ கொளுத்த ஆர்ப்பார்க்க
ஐ.நா. ஆவணங்கள் அவசரப்பட்ட வேளையிலே
என் என்ய வீட்டின் எண்ணெய்க் குடம்
தீயாய்ப் பொங்கத் தீர்மானிக்கப்பட்ட வேளையிலே

வாயு முகமுடி...
தெல்அவிவின் முகம் மாறிப் போச்சு
நியாத்தின் முகமும் அப்படியாய்ப் போச்சு

இப்படியே இது நீடித்தால்
செயற்கை முகமே சொந்தமுகமாய்
தெருக்களிலே போர் முகம்
போக்குவரத்துச் செய்யும்

அன்பான அரபு நண்பனே
பழைய பாயிலோனும்
நேற்றைய நேபுகாத் நேச்சாரும்
காலத்தின் வேள்வியிலே நெய்யாய்த் தீர்ந்து
போயாயிற்று!

சமீரும் யசீரும் ஆதாமின் வம்சம்

ஐந்து கண்டங்களும்
புகோளசாஸ்திரத்தைப் புரட்டிப் புரட்டி
படித்தாயிற்று
அரசியல் சாசனங்களை அழுத்து அழுத்து
எழுதியாயிற்று!

சித்தாந்தங்களுக்கும்
சிந்தனைகள் சிக்குப்படுகின்றன
இன்னமும் ஒரு நித் இயற்றப்படவில்லை
சிந்தும் இரத்தம் கூடச்
சித்தாந்த வெறியில் புலம்புகிறது!

ஒரு நித்
ஒரு உலகம்
ஒரு உண்மை

கலர் மாநி கலர் மாநி
கறை பட்டுப் போன
கண்டங்களின் துண்டுப்பரப்புக்களின்
சொந்த முடிகளே
வாயு முகமுடியில்ல
உங்கள் பொதுமுகம்

ஒரு நீத்ப் பொது முகத்தை
ஒன்றாய்ப் போடுங்களே

எஜமானர்களே
போர் இயந்திரத்தின் பின்னால் நிற்பவர்களே

ஆண்டுகளை அசுத்தமாய் ஆளுகின்ற
அந்தகங்களே அந்தகாரங்களே
எங்கே நேசத்தின் தீபம்?

சமையாப் பாத்திரங்கள்
சபையேறாச் சமாதானங்கள்

வியர்வைகளால் புழுதியில் பயறு படைக்கும்
கையின் காய்ப்புக்களால் கழனி வயல்களைக்
கடையும்

மானிட தேகமே
வறண்ட பக்கத்தல்
வாழும் பச் வயிறுகளே
கேளுங்கள் உங்கள் பாங்கை
பூமிக்கு வாய் திறந்து உன்னைத்தான் கேட்கிறது!

பஞ்சத்தல் பதுங்கு குழியில் படுத்திருக்கும்
பஞ்ச வயிறுதான் கெஞ்சுகிறது!

வறண்ட பக்கத்தின் பச் வயிறுதான்
விண்ணப்பிக்கின்றன
நேசத்தின் தீபம் எத்தனை ஜென்? எத்தனை
டொலரோ?
இருண்ட பகுதி இப்படித்தான் கூப்பிடுகிறது?

படைப்பள்ளியின் இல்லவளையாட்டுப் போட்டியோ
ஆயத்த ஆய்வுகளமோ?
அவசரப்பட்டுவிட்ட ஆயுதமடியின்
அரசியல் கர்ப்பணிகளே!

ஜ.நா. சாசனத்தின் 678 பிரிவு
18500 தொன் குண்டு
3 மணக்குள் 400 இலக்குகள்
600 ஆகாயவிமானங்களும்
16 பின்னிரவில் புள்ளிக்கணக்காய்
போர்ப்புகையாய்

பொல்லா விடியலொன்று களாணிரோடு
நேசத்தின் நெஞ்சப்பரப்பெல்லாம்
மரணஅறிவித்தலைப் போலியது

காதைக் குடைவதற்குக்
கட்டெறும்பு விட்டாற் போல்
ஐந்து கண்டங்களும்
அழுவதற்கு ஆயத்தமாக்
ஆயுதங்களைத்
துடைக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றன

சமாதானத்தின் சத்தம்
இன் வெடியோசைக்குள்
விழுங்கப்பட்டு விடுமோ?

கண்டங்களின் கண்கள் எல்லாம்
கறுத்துவிட்ட போர் இருளுக்குள்
நேச ஒள் காணா விழுத்திருக்கவோ?

புக்தாத்தன் பக்கத்துப் பாத்த்களே
நட்டுவிட்ட நெருப்புக்
களைகளைக் களைந்துவிட்டு
நேச நாற்றுக்களை வளர்த்தெடுப்பீர்!

ஐந்து கண்டமும்
இனியொரு நேசம் நெய்ய
நீர் உம் வயலில்
தர்மப்பயிர் வளர்ப்பீர்!

இனிய காலம்
உங்கள் பாத்த்களின் பக்கத்தே
தேசங்களைக் கூட்டி வரச்செய்து
நேச முத்தங்களால் உமை வாழ்த்த

மார் காணா மனிதர்க்கு
பேராச்சம் பழம் கொடுத்துப்
போஷித்து வருவதற்கு

நாளை தானத்தின் தளமென்று
நாடு நானு வாழ்த்தி நிற்க
இருண்ட இடமெல்லாம்
எண்ணெய்க் குடம் ஒளி கொடுக்க

இன் போரின் வேர்களைச் சுட்டெரிப்பீர்!

புக்தாத்தன் பக்கத்துப் பாலைவனமெல்லாம்
பஞ்சத்து முலைகளுக்கு
நேசத்துச் சோலை போல் ஆகாதோ?

ஓ! சின்னப் பூமியே
புக்தாத்தன் பக்கத்தே

இன்வரும் நேச நீர் கண்டு
சின்னச் சூர்யனாய் சீர்க்காயோ?

சின்னப் பூமிக்கு ஈர இதயம்
பாசத் தகை நாரால் பின்னப்பட

இருண்ட இடமெல்லாம்
ஒளிநீர் பாய்ச்ச
போரின் வேர்களைச் சுட்டெர்ப்பீர்!

கொய்யாவின் கொப்பினிலே பூ வெடிச்சாச்சு
பப்பாசியோடு பலாவும் பலகாரம் பர்மாறியாச்சு
கீழ்க்குக்கும் கீழுங்கு வடக்குக்கும்
தெற்கும் தேயிலை மத்திக்கும்
கலியாணம் கட்டாயம் நடக்கும்!

இன்மென்ன இரவல் வாழ்வென்று
இந்தக் கால்கள் இதயம்
நோக்க நடக்கும்.

கட்டுவன் களிமண்ணிலே
கல்லாற்றின் கட்டித் தயிர் மணக்க
கீள்நொச்ச வயலெல்லாம் அரிச்சக்குத் தலை
கொடுக்க
பொய்யாய் நம் பொங்கலிலே
பொண்ணப் பகைப் பயறு இன் அலியாதா!

அண்டப்புளுகை அரசியல் அலகாக்க
நம் ரத்த நாளத்திலே
நாளைக்கு வேற்றுமைப் புழு வளர்க்க
உதலை மினக்கெட எனக்கு நேரமில்லை என்றாச்சு!

காலுரன்றி விட்ட கத்யால்கள்
கால் பூட்டிப் போகக் காலம் கனிந்தாச்சு!

கொண்டல் ஊத்யாச்சு
கொழுத்த நண்டு கரை புரண்டாச்சு

கொழுகட்டை மோதகம் பிடிச்சாச்சு
தோசைக்குக் கல்லு சூடாச்சு

வடல்க்குப் பாளை வந்தாச்சு
பூரானின் பீல் நலம் பிளந்தாச்சு
அண்ணாவீமார் அண்டப்புளுகை
அரங்கேற்ற ஆளில்லை!
கோத்திரப் பாய்களுக்கு
சாத்திர சூத்திர சகுனத் தவளைகளுக்கு
விடை கொடுத்தாச்சு!

விளக்கு கிழக்கிலே
விடியல் சூர்யனாய் வந்தாச்சு!

மாடுழக்க மந்தை மேய்ந்த மேடெல்லாம்
தர்மம் தழைச்சாச்சு!

கயநலச் சூடு வாங்க
சூலக் கூட்டுக்குள்ளே
கிடந்த குருவியெல்லாம்
செட்டை வீரச்சாச்சு
குறிச்சு கலைச்சாச்சு
நேச வானுக்கு வந்தாச்சு

புதுங்கு குழக்குப் பாயெடுக்கும்
 ஈரம்ல்லா இரவுகளை
 நல்ல சூர்யன் வந்து
 சுட்டு விரும்!

துரவீனிலே நீர் சுரக்கும்
 தோட்டத்துப் பாகனுக்குத் தேடி வரும்
 மார் வரும்
 மந்தை புல் நாடி வரும்!

மாச் மாதம் மங்களமாய் மலரும்
 பருப்பு பயறு பச்சையாய்ப் படரும்

சின்னக்கால்கள் அஞ்சாமல் பள்ளி செல்லும்
 செல்லைச் செம்புரத்தை செல்லும் பள்ளித்
 தெருவெல்லாம்
 செவ்விலநீர் சொல் வந்து
 செவியோடு சேத் சொல்லும்!

ஊர் மணக்க வேர் விட்ட ஊர் மல்லி
 ஊவா மாகாணத்து ஒக்கட்டோடு
 உல்லாச உலா வரும்!

ஒரு நாள் வரும்
 சிங்களம் மங்களமாய்
 ஈழத்து மண்ணினக்க
 இனிய கவி இயற்றி விரும்!

முற்றவெளி முகம் முட்ட
 முழுவதும் முடி நிற்கும் தம்பி ஊர்கள்
 வந்து பொங்கப் பொங்கப் புது சொல் அரிசியிலே

சமந்திப் பால் வீட்டு சாதிக்கு நெருப்ப்பட்டு
சர்க்கரையாய்ச் சமாதான இனிப்பூட்டி
அருங்குணங்கள் அத்தனையும் அங்கு ஆடவர
மானிட வயல் மேல் நேசப்புறா பறந்து வர

பூவரசம் பூவின்னிலே புதுக்கவிதை பாடுகின்ற
நம் நாட்டு வண்ணத்துப் பூச்சு
உணர்வு பொங்க தேவனுக்குப் பட்டுச் சிறகடித்து
ந்றம் தீட்டி உருமாறிப் போகின்றது

வாழ்க தமிழ்! வாழ்க! என்று வாழ்த்தி அது
பூவரசம் பூவின்னிலே புதுக்கவிதை பாடுகின்ற
வண்ணத்துப் பூச்சு
உணர்வு பொங்க உருமாறிப் போகிறது!

பொருள் ஏதா?

பொன் பேனாவாயினும்
வெறும் பேனாவாயினும்
பெரும் பெருமை பொருந்தா

பொழுதுக்குள் புலரும்
பெரும் உண்மை

அறிவின் சுடர் அதைத் தேடும்

மெய்யை விளக்கும்
விளக்கும் விடியலில் அவிபும்

உண்மை உள்ளே ஒளிரும்
உன்னைக் காட்டக் கண்ணாடி
உனக்கெதற்கு?

ஒளிரும் பேரொளிப் பெட்டகம்
அறம் காவு நெஞ்சம்

புலம்பித் தீர்வது தான் புண்ணியமோ?
தொலைவில் அறையில் தெர்வதும்
ஒரு சுடர் தான்.

என்மைக்குள் எரியும்
எண்ணங்கள் தீரியும்

அன்பின் பாத்திரம்
இறைவன் சத்திரம்

நீயே மதங்கள் தேடும்
மூல மந்திரம்,

வேதம் வேறில்லை
களிப்பாய் சீர்ப்பாய்!!!!

புலம் பெயர்ந்தவைகள்

கடமணல் பருமிடமெங்கனும்
அட வெந்தணல் இதெங்கனாம்
வெறுகால் தரை நோக
பொறுக்கால் அவர் கால்
வெறுப்பால் மீதப்பால்

சுத்தமான மனிதனை வெளியே விட்டு
சீத்தமற்ற சீலைகளை உள்ளே வைத்து
கதவுகளைப் பூட்டியபோது தான்
தேசங்களை விட்டுத் தெய்வங்கள் புலம்பெயர்ந்தன!

கடமணல் பருமிடமெங்கனும்
அட வெந்தணல் இதெங்கனாம்
வெறுகால் தரை நோக
பொறுக்கால் அவர் கால்
வெறுப்பால் மீதப்பால்
ஒலைப் பனை நழல் ஓரம்

காலிமுகத் திடலிலே
காலிகள் சத்தியாக்கிரகங்களுக்கு
வேல் போட்டபோது தான்
58 ல் அழுக்கானது அரகியல்
தடியடி தார்மிகம் ஆனது
புனிதங்கள் புலம் பெயர்ந்தன!

கடமணல் பருமிடமெங்கனும்
நெருஞ்சி முள்ளோ தெருவோரம்

கொடும் கண்ணெனக் குத்த

விடு நீண்ட தொலைவோ?

அ.....அ.....ஆ.....ஆ...

ஓ.....ஓ.....ஓ.....ஓ

உள.....உள.....உள.....உள

கண்டி மலை முகட்டிலே கடையப்பும்
உண்டி போடும் உணவுச் சூரியர்கள்
வாக்குர்மை இழந்து
வண்டி காய்ந்து வயிறு ஏர்ந்து நின்றபோது தான்
கொழுப்பைக் கொளுத்த
புத்தரின் சித்தத்தல் தீ முளைத்தது
தர்மம் தர்பாரைவிட்டுப் புலம் பெயர்ந்தது!

இதென்ன இன்று

ஈழமண்ணின்

நீழல் தரும் நெடு வேம்புகளே

தரை கிழித்து நீள் வேர் பரப்பி

நிரை நின்றிரே நீரெங்கு புலம் பெயர்ந்தீர்?

மானிடம் புலம் பெயர

போர் புலம் வர

கண்ணிர் ரத்தம்

அனாதைகள் விதவைகள்

ஆயுதம் அடக்குமுறைகள்

நிலம் புலம்ப

சடலங்கள் புலம்பெயரும்!

எண்ணங்களின் ஆணவோர்

பண்பட்ட தமிழ் அகரத்துள்

ஆழப்பதந்த காரணத்தால்
உன் களைகள் வேற்று மொழியைச் சுவாசத்தாலும்
உன் ஜீவன் ஜீரணிப்பது தம்ழைத்தானே!

வளக்கைக் கடிக்கும் இருட்கள்
ஒரு விடியலைத் தடுத்தோமோ?

செம் மண்ணின் வாழையென
தமிழில் தழைத்த மானிடம்

தன் புலம் திரும்பாதோ?
எல்லோரும் புசுத்தடத் தன் நலம் தருத்தாதோ?
வளையாரும் வீதியெல்லாம்
நம் விழாக்கள் புலம் பெயர வந்த
விரியன்கள் தம் வீடு செல்லாரோ?

கடமணல் படுமடமெங்கனும்
அட வெந்தணல் இதெங்கணம்?
நீறு புத்தருக்கே நத்தியமாய்
நம்மை நழல் தேடித்திராத்துமோ?
மண் மணக்குதடி மனதுக் குகந்தவளே
மார்கழி வருகுதடி
நிச்சயம் குடை மரங்கள் வைப்போம்

புண் பட்டோம் புலம் விட்டோம்
பண்பட்டோம் நலம் மறவோம்

புத்தாண்டு வரும்...

கோலம்பாட்டெழுதக்
கொட்டிடுவாள் கொள்ளையன்மை!

தாலாட்டுத் தேன்தமிழால்
தன்நெஞ்சு தான்குழைத்து
தந்திடுவாள் தன்னன்மை!

நொந்து எனை நூற்றாள்
நோன்பிருப்பாள் நோய் கண்டால்!

அந்த அன்னையவள் அருகிருப்பாள்
ஆக்கடும் கவி அவளாசியாலே!

விடிவெள்ளி ஒழிவர
விண்ணுருத்த இரவுப்போர்வையொன்று
முடிவென்று முந்திய ஆண்டுக்கு
முத்தாய்ப்பாய் ஒதுங்கிவிட
மேகத்திறை கழிய

பொற்கதர் கண்டு பொங்கலிட்டுப் புரக்க
பெற்றவரும் மற்றவரும் பேசமகிழ்ந்திருக்க

முற்றிய கனியொரு முத்தமிழ்க் கலையொரு
முற்றத்தல் கோலம் சீர்த்துக் கிடக்க

செந்தமிழின் சிறப்பெல்லாம் சேர்ந்திருக்க
சின்னஞ்சிறகுகள் சினவெடி கொளுத்த

வந்த விருந்தை வரவேற்க
வளை கொஞ்சம் கரமெல்லாம் முந்த

சந்தனப்பொட்டு அதைச் சரியாக இட்டு
சர்க்கைப்பட்டு அதை வழுவாத கட்டு

நந்தவனத்தல் மல்லிகையொட்டு
நங்கையவள் பின்னலை அது தொட்டு

பூபாளத்தல் புன்னகை மெட்டு
பூவையவள் புதுக்குரலில் சீட்டு!

காளையவன் கண் பட்டு
குமரியவள் குங்குமத்தட்டு

தெருவெல்லாம் கூத்தாரும்
தண்ணையெல்லாம் பண்பாரும்!

அம்மியிலே குழவிக்கல் மோதும்
உலக்கைகள் ஒத்தூதும்

அடுப்பினிலே சுத்தர் பொர்ந்து சுத்தும்
நெத்தலிக்குழம்பு கூப்பும்

தலைவாழை இலை வீர்பும்
தயிர்வாடை அதில் வீசும்

சமையலெல்லாம் சங்கீதம்
சபையெல்லாம் சந்தோசம்

பொன்னள்ளி வீசும் பொள்ளாண்ம் நிலவின்லே
பொக்கைவாய்ப் பொன்னம்மா

பெடி பெட்டை சூழ்ந்திருக்க
பக்குவமாய்ப் பழங்கதைகள் பகர்ந்திருவாள்.

பேத்த பனங்கிழங்கின் நாரெடுப்பாள்
பூட்டியவள் பாக்குரல் இடித்தெடுப்பாள்
பொக்கை வாயதைப் பொச்சடிக்கும்
பெடி பெட்டை மனம் புல்லரிக்கும்!

புத்தாண்டின் ஒரு பொழுது
புன்னகையாய்ப் பொலியும்!

மாந்தோப்பில் வெளவால் தாளமும்
தென்னங்கீற்றில் தென்றல் உறவாடி
மெட்டமைக்கும்

வடலிகளில் வண்டு வந்து
சீந்து பாடும்
பசுனயுச்சி தலையாட்டி மெய்மறந்து ரசிக்கும்!

காத்தானின் கூத்தும்
நல்ல களியாட்டமும்
ஓர் இரவைப் புதுமலராய்ச் சந்திக்கும்!

விசுலிக்கும்
விடலையொன்று
ஒற்றைத் திருக்கை வண்டியொன்றை
கல்லொழுங்கையெல்லாம்
சதங்கை குறுங்க ஓட்டும்.

கும்பலாய்க் குடும்பமொன்று
குந்தியிருக்கும் நெருங்கியதில்

கோடியுடுத்துக் கோயில்கள் சீர்க்கும்
புத்தாண்டின் ஒரு பொழுது
புன்னகையாய்ப் பொலியும்!

பத்தாண்டுக்கு முன்னே-
புத்தாண்டு இப்படித்தான் இனிக்கும்

இரவைக் கழித்து
உயிரைக் குடிக்க வரும் ஷெல்கள்

நெஞ்சினிலே நனைவின் நெருஞ்சி
முட்களாய்த் தைக்கும்!

தொட்டழிக்க முடியாத
நெருப்பின் வடுக்கள் அலை

பொட்டழிந்த ஈழப்பெண்ணொருத்தி
இதயம் காய்ந்து நிற்கிறாள்

பொங்கலுக்குப் பூவெடுக்கும் பூவையவள்
பொட்டிழுந்து பூவிழந்து போனாள்!

கரும்புக்குக் கடன் கொடுக்கும்
இனியவள் இன்று
வேம்புக்கு விலையாகப் போனாள்!

காற்றைக் கருங்கூந்கள்
ஒத்தடம் கொடுக்கும் அவள்
கண்ணிரண்டும் வேல்களுக்குக்
கூர் கொடுக்கும்

இந்த ஈழப்பெண்ணொருத்தி
இதயம் காய்ந்து நிற்கிறாள்!

இவள் குங்குமத்தைக்
குண்குகள் தின்றனவோ?

யாழ் வீடு ஒவ்வொன்றும் ஒலிட்டால்
இவள் ஒலம் யார் கேட்பார்?

முற்றமெல்லாம் மயானமானால்
தாட்டுவிட்ட தழிற் நெஞ்சு
பொங்கலுக்கு நெருப்பிட்டால் வேகாதோ?

வட்டினிலே ஷெல் விழுந்து
குருத்துக் கருகியதனால்
தோரணம் தேடி நீ தீர்ந்தால்
தென்னை தான் திட்டாதோ?

அன்புடையார் என்புமுறியர் பிறர்க்கு
குறள் கொடுத்த தழிற்
குணம் கெடல் சரியா?

கல் பேசும் கல்லுள் கொஞ்ச
கல் மனம் கரையும்
தழிற் குறள் கேள்

புற் தரையெல்லாம் குண்டு கீழ்த்துப்
புண்ணாகப் போனதனால்
பொங்கலுக்குப் பால் கேட்டால்
பசு பேசாதோ?

கற்பைக் காவல் நாய் மேய்ந்த
பெண் பெய்யும் கண்ணீர்
வெந்தீர் ஆகாதோ?

பன்னீர் பட்டால்
உன் செந்தீர் துடிக்காதோ?

குண்டுகள் தான் பொங்கலுக்குப் பயறுகளோ?

வீட்டு நாய்களே விருந்துண்ண மறுக்கின்றபோது
நாட்டு மனிதர்கள் நாய்
கூரைக்குத் தீ வைத்துக் குறள் படிக்கலாமோ?

நமக்கொரு நாகும்
நாளைக்கொரு விடியலும்
புத்தாண்டைக் கொண்டு வரும்
புத்தாடை புனைய ஒரு திருநாள்
தேடி வரும்!

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
கன்வான குரலெடுப்போம்
கள்ளப் பகை மறப்போம்!

பண்வான குணம் கொள்வோம்
பண்பான குலமாவோம்!

பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நன் சிறந்ததுவே!

ஈழத்து மண்ணுக்கு இனிய நற் பாட்டெடுப்போம்
கடல் வந்து முத்தய்கும் கன்னித் தமிழ் மண்ணை

போர்ப் புகை சூழ்ந்த
பொல்லாத இருள் போக வரம் கேட்போம்!

மண்ணின் மழலைகள் மாலைகள் மாட்டி
வண்ணத் தேரொன்றில் வருகின்ற சுந்தர்மைய

சின்னஞ் சிறகுகள் சிரப்பில் சுத சேர்த்து
துத் பாடி வரவேற்க வழி பார்ப்போம்

அப்போது
பசு வந்து பாளைக்குள் பால் பொழியும்!
முற்றத்து மண்ணும் முத்தமிழால் வாழ்த்தும்!
தென்னை தேடிவந்து தோரணமாய் ஆகும்!

பார்த்திருக்கும் தென்னை பச்சரிசு கொண்டு வரும்!
வேப்பமரமங்கே வெண் தூவி வரும்!

மா பலா வாழை கனிச்சுவையை
காற்றாங்கே காவி வரும்!

இளைய நம்நாடு புத்தாண்டில்
இனிக்கும் ஒரு காலம் வரும்
இரை எடுத்த பகை
இனி இல்லாது போகும்

எட்டுக் கோடி தமிழ் நெஞ்சம்
விண்ணொட்ட விண்ணப்பம் செய்தால்
தேவனின் திருவாசல் திறக்காதோ?

கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும்
தாயின் வயிறொன்று

நோய் கண்டு துடிக்கும் போது
சுமை தாங்கத் தவிக்கும் போது

ஆக்கிய மண்ணைக்
காடாக்கிய கதை கேட்கும் போது
கண்ணின் நீர் அதுனை யாருக்கையா விற்றீர்?

நம் அன்னையர் தாலாட்டில்
நீலவு தருமாந் முகலோடு மோதும்
அவள் அன்புக் குழையலை
தென்றல் தீண்டிப் பசியாறும்

சொந்த மண்ணில் சோக கீதம்
இந்த மண்ணில் நமக்கென்ன கொண்டாட்டம்?

வாடிச் சோருக்கின்ற
வங்கத் தொடுகடலின்
ஒங்காரத் தமிழின்
ஒப்பற்ற பிள்ளைகளை

கவியால் நலமாக
கண்ணீர்க் கவியால்
ஆண்டவனுக்குத் தூது விட

புத்தாண்டுக் கதிரொன்று
முற்றத்தல் சமாதானத்தின் கோலங்களைப்
பொறித்தடக் கூடி வந்தோம்!

புத்தாண்டு புன்னகையாய்ப் பொலியும்
பொங்கு தமிழ் ஒரு ஒங்கு புகழ் காணும்!

சாட்சிப் பூக்கள்

மலர்களைப் பார்த்தேன்
அவை வாழிப் போகின்ற
நீலையை எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தேன்
ஆனாலும்
அவை சில நேரம் மிகுந்த அழகாய்க்
கெம்பிரித்து நின்றன.

என் இதயத்தோடு அவை பேசின
அந்த மலர்கள்
தேவ அழகை முழுவதுமாகத் தாங்க் நின்றனவா?
இல்லையே.

ஆனாலும் தேவைக்கு மீறி அம்மலர்கள்
என் இதயத்தல் பேசின.

ஓ...கர்வம் மிக்க மலர்களே
காலைக்கும் மாலைக்கும் இடையே
உங்கள் கால எல்லை
நீர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும்.....
உங்கள் கர்வத்தின் காரணத்தை எண்ணிக்
கண்ணீர் வடித்தேன்!

ஓ ஜீவனுள்ள மலர்களே...
தோட்டத்துப் பூக்களையல்ல
தெருவோரத்துப் பூக்களையல்ல
யன்னல் ஓரத்துப் பூக்களையல்ல
தேவனின் வீட்டுப்பூக்களையே கூறுகிறேன்.

நீங்கள் காட்சிப் பூக்களல்ல
சாட்சிப் பூக்கள் என்றபடியால்
நித்தியத்துக்குள் மகிழ்கிறேன்!

நீங்கள் புழுதி மேட்டிலல்ல
தேவன் விட்டில் காணிக்கையாக்கப்பட
வேண்டியவர்கள் என்பதால்
ஓ...ஐவனுள்ள பூக்களே
உங்கள் ஆத்மாவிற்கு ஆவியுள்ள செட்டை
பூட்டுங்கள் என்று சொல்கிறேன்!

காலங்களைச் சுத்தப்படுத்துகின்ற
கடவுளின் தோட்டத்தில் மலர்கின்ற
உங்கள் நேசத்தின் வாசம்
நித்தியமாக நீடித்திருக்க வேண்டும் என்பதால்
உங்களைப் பறக்க வேண்டும் என்று
யாசுக்கின்றேன்!

தோட்டத்துப் பூக்களைப் பார்த்தேன்
ஒருவேளை அவை தேவ நேசத்தின்
மென்மையைச் சொல்லியிருந்தால்
பொறுத்திருப்பேன்

தேவன் அழகைச் சொல்ல இங்கு யார்
இருக்கிறார்கள்?
ஓ பூவே மீண்டும் நீ தோற்றாய் போனாய் என்பதால்
கண்ணீர் வடிக்கின்றேன்!

நித்தியத்தை நினைத்துப் பறக்கின்ற ஒரு
ஆவிக்ஞரியவனுக்கு
ஓ தரைப் பூக்களே நீங்கள் தெரியவில்லை
நட்சத்திரங்கள்..ஞரிய சந்திரர்கள்

அங்கே எல்லாம் கருகிப் போகின்ற மலர்களை
நான் காணவில்லை!

ஓ... நீத்தியத்தில் மலர்கின்ற ஜீவ மலர்களே
நீங்கள் காட்சிப் பொருட்கள் அல்ல
சாட்சிப் பூக்களாதலால் உங்களைப்
பறக்கும்படி யாசிக்கின்றேன்!

விட்டுக்கொடிக்குள் மலர்ந்து
புனை அறையில் வாழிப் போகின்ற
வேதனைப் பூக்களே..
உங்கள் கண்ணீர் தேவன் விட்டைக்
காயப்படுத்துமே
தவிரச் சாயப்படுத்தாது!

நீங்கள் தேவன் விட்டை வேய வேண்டும் என்பதால்
பறக்கவேண்டும் எனக் கேட்கிறேன்.

சகிப்புச் சத்திரம்

கற்க முடியா வெறும் முளையே..

புது உணர்வுக்குள் போய்
அத் தீயின் வெம்மைக்குள் த்ரண்டுவரும்
முடிவில்லா அன்பின் ஆழத்தன் ஊற்றில்
ந்ரம்பி நின்றாடும்...

அற்புத ககத்தில் ஆகுத்யாகயோ?

ஓ ஓ ஓ ஓ

தேவ நேரங்களே வாருங்கள்..

என் வெறும் பொழுதைப் பொங்கலும்
அந்த நனைவுச் சூரியனை நீட்டிவிடுங்கள்!

எங்கே அந்தத் தேவ தாயின் கர்ப்பம்?
நான் அதற்குள் மறுபடி ஞான சூரியனாய்ப்
பிறக்கவேண்டும்!

எங்கே அந்த முலைகள்?
தேடி வந்து
தேறுதலைத் தருகின்ற
அன்புத் தாயின் வல்லமை ரத்தம்...

அவள் மடியில் தேடி நான் போக
குழந்தையாய்க் குறுக..
யார் அந்த மந்திரவாத்?

ஓ. நேரத்தை மீனுக்கும் தேவ குணம் யாரிடம்?

என் இரவுக்குள் என்னை ஓட வைத்து
பகலுக்குள் ஓர் வளர் பருவத்தை வார் வழங்கும்
கனவுகளின்
தீர்க்கதரிசனத்தின்
அந்த நனைவு ஊற்றின்
விந்துப்பை எங்கே?

யார் அதன் தகப்பன்?
தெளிவுக்குள் வேகமாய்த் தெரிகின்ற
என் ஞானத்தின் தகப்பனே நீ எங்கே?
என்னைப் புத்தாக நேசத்தின்
நீ பொரிக்க மாட்டாயா?

நனைவுப் போதையின்
நெருங்கிய வெளிச்சத்தின் உறவுக்காரர்களே...
நிங்கள் என்னைச் சொந்தம் கொள்ள
மாட்டீர்களா?

முளைக்குள் ஒரு உலகத்தைக்
கட்டக் காத்திருக்கும் சிருஸ்டிக்கரங்களே ..
இந்தப் பாலைவனப் பரப்புக்குள்ளே
புது மாளிகையின் வலயம் வரையமாட்டீர்களா?

எங்கே என்னை உட்கார வைத்து
உள்ளே என் உலகத்தை உசுப்பி விரும்
அந்த உற்சாக நேரங்காட்டி?

எங்கே என் அறை?
என் மெளனத்துக்குள்
ஞான விண்வெளியைத் திறக்கின்ற
அந்த முடிவில்லா விண்வெளியின் கதவு எங்கே?

என் தேவலோகப் படிக்கட்டாய்
எனக்குள்ளே என்னைத் திறந்து வைத்து
தனக்குள்ளே தன் ரகசியங்களைச்
சொல்லிக் கொடுக்கும் பள்ளிவாசல் எங்கே?

ஒரு ஓட்டத்தின் மடுக்கை
என் மெல்லிய கால்களுக்கும்
முடிய கண்களுக்கும் கொண்டு வரும்
பூஞ்சோலை நடைபாதை
அந்த மெல்லிய மலர்களுக்குள்
என் கொடிய நாய்களைத் துரத்துகின்ற
தீப்பந்தங்களைத் திரட்டி வைத்திருக்கும்

என் மௌனத்தின் சோலையே!
நீ எங்கே?

மானுட உச்சகுணத்தின் அமைதி வெளியே!
நாகரீகத்தை நம்மத்துக்குள்
கைப்பிடிக்குள் கற்றுத் தரும்
என் மௌனத்தின் சோலையே நீ எந்தப் பக்கம்?

புர்கின்றது..புர்கின்றது
சகிப்புச் சத்திரத்தின்
ஒரு பாதையோரம்
எல்லாப் பெயர்ப் பலகைகளும்
தெளிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

சிரிப்பொலி

சிரிப்பொலி
கத்தமான இதயத்தின் கருத்,

அது மானிட சங்கீதத்தின்
முதல் இசைப்பு,

பன்மைகளை ஒருமையாக்கும்
(சீருஸ்டி) சமத்துவத்தின் விஸகாத இலக்கணம்,

விதைகளைப் பக்குவப்படுத்தும்
உணர்வுகளின் உற்பத்தி மேடை,

உற்சாக விளையாட்டு மைதானம் காணும்
ஒலிம்பிக் தீபம்,

இலகுவான இதயத்தில் எழுக்கின்ற
எழுதாத புதுப்பாடம்,

குரு அற்ற கலைக்கூடம்,

கூடுகின்ற குருவிகளின் கீச்சொலிகள்
சங்கமித்துச் சங்கீதம் செய்கின்ற
சந்திப்பின் கழிமுகம்,

வாழ்த்துப் பாவிற்கு வரிகளைத் தேடுகின்ற
கம்பனுக்குக் கடன்கொடுக்கத் திறக்கின்ற
சொற் களஞ்சியத்தின் தத்துவத் தாழ்ப்பாள்..

பள்ளிப்பிள்ளைகள் பார்த்திருக்கும் மணியோகை..

சுதந்திர உணர்வின் சங்கொலி,

கவிஞரின் (அடிமை கொள்ள முடியா)
கற்பனைக் கோட்டையின்
சிம்மாசன(நிஜ)ராணியின்
சிங்கார பவனியின்
எக்காளத்தொனியின்
உருமாற்றத்தின் உந்தலின் முதல் பிறப்பு..

மொத்தமாக,

சுதந்திரத்தின் சுத்தமான

உறவைக் கூப்பிடும்

அழைப்பதழின் வர்ணக்குழம்பு...

“சிரித்தே நீ எரிக்கவேண்டும்

நீ அழ வேண்டாம்
கண்ணீர் நிறைந்த கண்களால்
உன்னால் உன் உலகத்தின்
இரத்தக் கறைகளைக் கழுவமுடியாது!

நாங்கள் உன்னிடம்
மானிடம் படிக்க
நீ
எப்போது
உன் நெற்றிக் கண்ணில் நெறி கொண்டு வருவாய்?

ஜீவனை
நெறிப்படுத்தும்
சின்னப் பிஞ்சே
நீ சீர்க்காயோ?

நீ சீர்க்கத் தானே
இங்கும் எங்கும்
வாழைகள் குலை தளர்விச் சரிகின்றன
வாழைக் கன்றினை
நீ சீர்த்துத் தானே வாழ்த்த வேண்டும்...

நொங்குக் குலையும்
வங்கக் கடல் அலையும்
எங்கள் யாழ் மண்ணில்
உன்னை எண்ணித் தானே உறவாரும்!

வங்கம் வந்து வந்து..

பருத்தத்துறை மண் பரப்பில்

உனைப் பார்த்துப் போகுதே!

தண்ணீரிலே

கண்ணீராலே

நீ

பாலம் கட்ட முடியாது!

உன் உலகம் உன் சிர்ப்பை...

சின்னப் பிஞ்சே கேட்கிறது

சுதந்திரச் சுடர்கள்

சூரியர்களாய் எழ

உன் சிர்ப்பைத் தான் சின்னப் பிஞ்சே கேட்கிறது!

சுதந்திரக் குயவர்கள்

கூரலகு வைத்தது யார்?

கொத்தக் கோதுடைக்கக் கற்றுக் கொடுத்தது யார்?

சீல நாள் சின்னக் கழுகு

சிறகு முளையாமற் சிறையுண்டே

புல்லிற் சிறையுண்டே

காற்றைக் கண்டமுதது

ஏங்கிய சிறகு
 எங்கனம் வந்தது?
 சீறி எழுந்தது
 சீறிய புயல் கீழ்த்தே அது

கூர்ய சொன்டிஸ்
 கொத்தும் குணத்தல்
 பறக்கும் சிறகில்
 சுதந்தரம் வளைந்த குயவன் யார்?

காற்றைச் சிறையாக்கி
 உயரம் கண்டது உலகையளந்தது
 காற்றினில் சிறகு சிறையாகுமோ?

சுதந்தரம் கற்பனையோ?

கூட்டுக்குள் அடிமைக் கூட்டுக்குள்
 வீட்டுக்குள் பேசும் அந்நியமொழிகள்
 களிகள் மொழியோ?

கூட்டும் சூழ் காற்றும்
 நிறைவோ சிறகுக்கு?
 கூட்டுக் கள்க்குச் சிறகொரு பாரம்

சூத்தரக் கயிற்றில் தீனமாரும்
 சக்கை பொதிந்த சடலமது

வீர்பும் சிறகில் வீரவோம்
 எர்பும் தனாலாய் எழுவோம்

சிறகுகள் சிறையாகுமோ காற்றில்?

கமுகாய் எழுந்து
எதிர் தடை வென்று
சுத்த சுதந்திரம் செய்வோம்!

ஒன்றே நாம்
ஒரு பாத் திப் பயிர்கள்
சிறகுகள் கொண்டோம்
சீறும் புயலில்
ஒன்றாய் எழுவோம்!

அங்கங்கள் நாமே
அறத்தின் உடலில்

மறம் தான் நெஞ்சம்
மடி தான் உனைத் தாங்கும் மடி தான்
நான் உனைத் தாங்கும் மடி தான்!

சுதந்திரம் நம் சொந்தம்
வீரியல்கின் கூர்ய முனையின்
சுதந்திரம் செய்வோம்!

நானும் நீயும் அன்பில் எரவோம்
அணையா ஜோதி
நாளைய உலகில் எழுந்தும்
துத்தான் நாமே.

தெய்வம் தேவை

அருள் அருகும்
இருள் கவ்வும்
இந்த உலகில் இன்று

உன் நெஞ்சில்
வஞ்சம் களைந்து
தன்னன்பு தான் வீளைந்து
தளர்க்கும் பொதுப் பேரன்பு
ஒன்றும் வண்ணம்

நீ ஒருவன் மட்டும்
தீருந்தீனாற் போதும்
ஒரு தீபம் தேவை
ஒடி வர ஒரு தெய்வம் தேவை!

அவையிரண்டும் இன்றில்லை
அவை
நாளை நீயாகலாம்,
அன்பானவனே
இன்றே முயல்
இதயத் தீர்கள் ஏராளம்,

ஆனால்
தூண்டுதலற்று
ஒரே ஒரு ஒளிமுதல் தேவை,

அன்பானவனே
நாளை
நீ தான் அந்த
ஒளி முதல்.

வளர்... வளர்... வளர்...

வாழ்த்துக்கள் வணக்கங்கள்
வருடமொன்றில் ஒன்றையொன்று வரவேற்க
மங்களமாய் மணிமுகத்தின் மலர்மொட்டுக்கண்கள்

தமிழ்விடியலுக்குள் தர்மத்தைத்
தர்சிக்கத் தவமிருந்தனவோ?
உங்களைத்தான் உங்கள் கண்களைத்தான்
உற்சாக வெறியோடு
உலகத்தை உருச்பார்க்கும்
உங்கள் கண்களைத்தான்.
மணிமுகத்தின் மலர்மொட்டுக் கண்களென்றேன்.

வாழ்த்துக்கள் வணக்கங்கள்..

வரவேற்பு வசந்தத்தின் வளைவினிலே
விர்கின்ற நேசவாசத்தின் வழியாய்த்
தெர்கின்ற மலர்மொட்டுக் கண்களென்றேன்.

தாயின் நேசத் தாலாட்டு முதற் தமிழால்
வளர் வளர் என வார்க்கும் நீரோடு
வாழ்த்தை ஊட்டி வளர்த்த
உத்தமத் தாயின் உதடுடுத்து

வளர் வளர் என வார்க்கும் நீரோடு
வாழ்த்தை ஊட்டி வளர்த்த
உத்தமத்தாயின் நேசத்தின் வாசத்தல்
நெறியின் நெருக்கத்தில்

அறம்காக்க அவனை அர்ச்சிக்க
அன்றலரும் தேவ தோட்டத்தின்
தமிழ்க்கவிமலரால் பூஜித்து

தமிழ் விடியலுக்குள் தர்மத்தைத்
தர்ச்சிக்கத் தவமிருக்கும்
மணிமுகத்தின் மலர்மொட்டுக் கண்களே!! கண்களே

வளர் வளர் என வார்க்கும் நீரொரு
யாழ்மண்ணில் நீர் குடித்து வேர் ஓடி
நாரொரு கிழங்கை நல்கிடும்
நம்மீனிய கற்பகத் தருக்கள்
கானலைக் கனியாக்கும்

போரின் வேர் ஓடி
நீண்டபனைகள் சோகம் கேட்போம்

நேர் நெடிய பனை கொகக் கடித்து நொந்ததாம்
வடலிகள் அதை வக்கனையாய்ச் சொன்னால்
பனம் பழம் பல்லிளக்கலாமோ?
அதைப் போர்த்திருக்கும் கொகக்கள்
ஒழித்திருக்கும் வட்டுக்களைத் தீண்டுமோ?

நேர் நெடிய பனை கொகக்கடித்து நொந்ததாம்
யாழ்ப்பாணத்துப் பனைகளுக்குக்
கொகக்கடி கொஞ்சக் காலம்

பொறு பொறு
வட்டு வானத்துக்கு வரும் நாளை
அந்த ஒழித்திருக்கும் வட்டு
வானத்துக்கு வரும் நாளை

ஒரு புது வட்டின்
மழலைக்குப் பெயர் தான் பீல்.

உறுங்கிய பீல்கள்
உறவாட எழுந்தால் புகம்பமோ?
வடல்யாய் வளர்ந்தால் வக்கனையோ?
விழுத்தே பீல்
புதிய காற்றைத் தொட்டால்
புரட்சியோ?

தடுத்த நிலத்தைக்
கீழ்த்தே எழுந்தால் விபத்தோ?

ஏர் சுமந்து
வேர் முனைக்கு நீர் கொடுக்க
வேர்வையின் சூடாற்சு
சூர்யனோடு போராடி
சுத்தமாய்ச் சூடு மீத்த்து நெல் மணியாய்
சுற்றம் சூழலுக்குச் சுகம் கொடுக்கச் சோறிட்டு
நாற்றை நற்றமிழோடு நடுவான்

வளம் வரவே வருந்திடுவான்
வரப்பயர்த்து நெல் வளர்த்திடுவான்
காவலுக்குக் காலை வரை கண்விழ்த்திடுவான்
கதை காணீர்..
காற்றோடு வந்து அவன் கண்ணீர்
அழுது சொல்லுதே.

கமம் காய்ஞ்சு போய்ச்சாம்..

• கருமுகில் கண்டு கனகாலமாச்சாம்..

வயலுக்குள் வாய்க்கால்கள்
விதைத்தவன் கண்ணிரைப் பாய்ச்சுதாம்..

மழை ஓடிப்போய்ச்சாம்..

யாழ் மண்ணை வன்னிக் காற்றை
வர் கொடுத்து வாங்குதாம்..

வயிறுகளுக்குப் பயநில்லையாம்..
பாவை பூடோல் பார்த்துப் பல நாளாச்சாம்..

நீர்வேல் வாழையிலே
குருத்தைக் கொண்டு வர
செம்மண்ணை கைக்கூல் கேட்டுதாம்..

பாலைப் பாலகன் வெள்ளையென்றால்
இல்லையென்றே புர்கின்றான்..
ஏரோடவிலைத் தேரோடவிலை..
ஏடுபுக்கப் பள்ளியிலே
அடுப்பினிலே அது இல்லை..

விறகுக்கும் விளக்குக்கும்
கண் இல்லை...

இருளைப் புரட்ச்செய்து
இல்லையென்ற சொல்லை இல்லையென்று சொல்ல
இதயத்திலே அது இல்லை
மண்டையிலே எதுவுமில்லை!

யாழ் மண்ணே! யாழ் மண்ணே!
காய்ந்து நீ ஓய்ந்ததென்ன?

மழை பட்டால் உடற்புண்கள் சிழ்பட்டு விடுமே?

மா பனா வாழை முக்கனியின் பெருநாடே
காய்ந்து நீ ஓய்ந்ததென்ன?

மழை முகில் மண்ணுக்கு வந்தால் மார்
மார்க்கும் வரீ கேட்டால் அது என்ன நீதி?

வற்றிய குளம் நிரம்ப
பசி பற்றிய தீ அணைய
கடவுட் கண்ணே விண்ணே
விழியாயோ?

குடல் நோய் கொண்டே
குழந்தைகள் குழறு
இறையே இரக்கமுன் பெயரே
உருக்கும் விண்ணே உருக்கும் விண்ணே

வந்ததும் ஆண்டில்
தந்ததும் நிறைவே

கெடு மதி நீக்க
படு படை போக்க
விடுதலை ஆக்க
வரும் ஆண்டில் வாரும் வாரும்...

வளர் வளர் வளர்
வாழ்த்துடன் வருகுது..

இப்படியாய் இருந்தால்
இளமை இப்படி இனித்தால்..

பருத்தித்துறைப் பக்கத்தே ஒரு பார்த்த
பார்த்தாயோ பருவமச்சான்?

தசை கனத்த பூசணி
பூச்சடிச்ச வெள்ளர்
பார்த்தாயோ பருவமச்சான்?

பருத்தித்துறைப் பக்கமாய்ப்
போகலையே பருவ மச்சான்..

கனவு தான் கண்டாயோ?
படம் தான் பார்த்தாயோ?
பார்க்கலையே சின்னப்பொன்னு பார்க்கலையே.

காதல் குணம் கொண்ட மச்சான்
குச்சுவெளிக் குளக்கட்டில்
கூடி வந்து குமரிகள் கும்மியடித்தனர்
கேட்டாயோ? கேட்டாயோ?

கட்டுவன் பக்கமாய்
கல்விச்சாலைகள் பெருகுதாம்
கட்டிடங்கள் முளைக்குதாம்

வானம் வெளிச்சாச்சாம் விருந்துகள்
வந்தாச்சாம்
கும்மியடி பெண்ணே கும்மியடி
கேட்டாயோ? கேட்டாயோ?

கதை கதையாய்ப் புளுக்
நட்டின்று நகையின்று
காதல் போட்டுக் கல்யாணம் பண்ணப்போறயோ?

கேட்கவில்லை கேட்கவில்லை குமரிகள்
கும்மியடித்ததை

புல் எழும்பிப் புன்னகைக்குதே புதுக்காலமாச்சு
புதுச்சட்டை போட்டுவிட்ட மச்சானைப் பார்த்தாச்சு
புத்தாரில் மார்க்கு முன் மாப்பிள்ளை பார்த்தாச்சு

ஒட்டு மாங்கன்றை நட்டுவிட
ஒடி வாரார் நெடுந்தீவுச் சுப்பர்

கடல் தழுவிச் செல்லும் கரையெல்லாம்
ஏல ஏலோம் ஏல ஏலோம்..
வினையின் வினையின்றி விட்டெறிய
தானையடியிலும் முல்லைவெளியிலும்
ஏல ஏலோம் ஏல ஏலோம்

புல்லெழும்பிப் புன்னகைக்குதே புதுக்காலமாச்சு..

வந்தாறுமுலையிலே வந்தாடுதே சுரைக்காய்
சித்தாண்டிக் கொச்சைத் தமிழ் கேட்டு..
கிள்ளொச்சியில் கிள் கடித்த நெல் மணிகள்
கோட்டைக்கல்லாற்றுக்குத் தன் சோகம் சொல்லும்..

மன்னார் மீன்குழம்பு மண்டைத்தீவு வானொலியில்
மணக்கும்.

வந்தாறுமுலையில் வந்தாடுதே சுரைக்காய்...
சித்தாண்டிக் கொச்சைத் தமிழ் கேட்டு

போருடை நம் சீருடையல்ல
பார் முழுதும் நாம் வேர் விட
பல மொழிகள் பல கலைகள்

ஒரு வீடாய் உன்னடியே உருவாக
திருநாடே வாழ்த்துகிறோம்!

வளர் வளர் என
வார்க்கும் நிரொடு
வாழ்த்தையூட்டி வளர்த்த
உத்தமத் தாயின் உதடுடுத்து வாழ்த்துகிறோம்!

வேம்பினிலே கூடு கட்டப் புறாக்களுக்குக்
களை கொடுத்த தம்பி நலமே
வெண்புறாவைத் தூது விடு!

போருடை நம் சீருடையல்ல
ஒடி வரும் தேசங்களின் நாடிகளின்
ஓர்தயம் ஓர்டம் நீ யென்றாய்

வளர்.....வளர்.....வளர்.....

வாழுகின்ற வாலிபங்கள்

காட்டின் காற்றுக் கண்கொண்டது
இரவும் பகலும் இமைக்க மறந்த
வடக்குக் காட்டின் காற்று
வாஸ்பவேட்கையல் வீச வருகுது!

சீவன்களைச் சீர்படுத்தச் சிறிவருகுது
வேட்கையுள்ள கண்கொண்ட காற்று

காற்றின அடர்ந்த தீசையறியாக் காடு
 சீவன்களை முடிவைத்து முத்திரை போட்ட
 பழமைக்குள் பழசாய்ப் போன பட்டிக்காடு
 பகுத்தறிவைப் படலைக்கு வெளியே வைத்துப்
 பண்பாட்டுப் புண்ணுக்குள்நாற்றமெடுத்து

சூத்திரன் என்றும் பிராமணன் என்றும்
 பித்தேறிப்போன தீசையறியாக் காடு அதைத்
 தீசையறிந்து தீக்கறிந்து தீருப்ப
 வேட்கையுள்ள கண்கொண்ட காற்று
 வீசுது! வீசுது!

சீவன்களைச் சீர்ப்படுத்த அது சீறி வருகுது

தர்மம் சத்தியம் காப்பது என் ஜீவன் என்று
 பணையடியில் புதைக்கப்பட்ட பரிகத்தவான்கள்
 உயிர் பெற்றெழு ஒடிவருகுது கண்கொண்ட காற்று
 எழு! எழு! ஜீவனைப் பெறு....பெறு....
 உயிர்த்தெழு உத்தமா! உயிர்த்தெழு!
 பறிக்கப்பட்ட வாஸ்பமே உயிர்த்தெழு!

பார் பார் கண் கொண்ட வடக்குக்காற்று வருகுது....
 சுட்டால் ஒன்றும் தங்கமென்று
 சுட்டது உனைத் தீக்காலமொன்று
 வெட்டப்பட்ட சரீரங்களுக்குள்
 சத்தியம் காத்த சீவன்களே எழுக! எழுக!

வடக்கின் முலைக்குள் கண்கொண்ட காட்டுக்காற்று
 வாஸ்பவேட்கையில் வீறுகொண்ட காற்று
 வருகுது! வருகுது!

காயம்பட்டால் தான் மனதசாயம்
தெரியுமென்று வெட்டப்பட்டாய்
உன்னிறத்தை உண்மையின் நிறமென்று
உலகம் புரிந்தது!

உழங்குமுன்னே உலகம் அழியுமுன்னே
தாயின் முலைப்பாலில் சத்தேறிப்போன ஜீவன்களே
எழுக! எழுக!

காயம் கட்ட
கண்கொண்ட காற்று வீசுது! வீசுது!

சீரசைத் தந்து இதயம் வைத்து
சுதந்திரம் தர சுத்தமான ஜீவக்காற்று வீசுது! வீசுது!

வடக்கின் வன்னிக்காற்று தசைகாட்டக்
கண்கொண்ட காற்று
இரட்ஷகர் இதயம் இரங்கியனுப்பும்
ஜீவனுள்ள ஈரக்காற்று வருகுது! வருகுது!

எழும்பிடு சூரியனாய்
ஏக்கத்தோடு எப்போது
சுத்தமான சுதந்திரம் வருமென்று
சுற்றித்திரிந்த சுகம்முந்த கூடப்பட்ட சுத்தனே

பரிசுத்தவானே
பரிசுத்தவான்களே
வாலிபவேட்கையின் வறட்சியிலே வடக்கின்
நாகதாளிக்கு நடுவே நடப்பட்டவனே
வாழைக்குருத்தாய் வடக்கும்கழக்கும்
வரத் தவமிருந்தவனே

பஞ்சத்தினும் பற்கடிப்பினும்
உலையின் முகத்தில் உற்பத்தியானவர்களே
உதயசூர்யனாய் எழுக! எழுக!

உங்கள் உலகம் சீர்த்துப்பொலியுது
உலகம் விட்டோடாமல்
உங்கள் உலகத்தில் உரமான உத்தமர்களே
உங்கள் உலகம் சீர்த்துப்பொலியுது
எழுக! எழுக! எழுக!

நீங்கள் மீண்டும் பிறக்காவிட்டால்
இந்த மனித சீவன்களுக்கு இன் நிறமேது?

சாயம் கொடுக்க
சரத்திரத்துக்கு நீங்கள் சாரம்கொடுக்க
எங்கள் இளவல்களே எழுக! எழுக!

ஒன்றே குலமென்று ஒருமிக்கவே எழுக!

பச்சைப் புல்லின் பசுமையோடு
பொசுக்கப்பட்ட பல்யாடுகளே
எழுக! எழுக!

உடையார் உடைமை ஊரெல்லாம்
உள்ளவன் பண்ணையிலே
மனிதன் இன் மந்தையல்ல
உஷாரான உலகம் உருவாக
உருவான உன்னதர்களே

பல்களை நிறுத்தவோ
பல்க்குப் பயிற்சி பெற்றிரோ
ஜீவனை ஜீவன் தீட்டுப்படுத்தலாமோ?
முச்சமுத்தால் காற்றுக் கறைப்படுமோ?

காணாமற் போமோ?

குண்டுகளை எண்ணும்போது என்ன எண்ணுகிறீர்?

ஓ! ஓ! கர்ப்பங்களைக் கறைப்படுத்தவோ
கர்ப்பங்கள் உம்மைக் காவின?

எ/முக! எ/முக! கண்கொண்டது காற்று

சீவனுட் செல்ல

அந்தகாரமதை அறுத்து எ/முக! எ/முக!

உலகத்தைத் துடைக்க உயிர்கொண்டெ/முக!

நீவிர் சொல்லும் புதியவேதமே

திறக்கட்டும் சத்தியத்தின் வாசலை

சமாதனம் சத்தியமாகட்டும்

உபத்திரவத்தின் உலையிலே உருவாகிப்

பரலோகத்தின் தேவதொட்டிலிலே

தவழும் செல்வர்களே

எ/முக! எ/முக!

இனித்தமையனைத் தம்பி கடிப்பதில்லை

இந்தத் தத்துவம் தரவே எ/முக! எ/முக!

வெந்தவர்களே

உமை உண்மை தெரியாமல்

உருக்குலைத்தது குருட்டுலகம்

உண்மையிதுவென்றழுது அவ்வுலகம்ன்று

அதனால் தான் கண்கொண்ட காற்றாய்

காயம் கட்ட மருந்தாய்

சீவனைத் தந்திடக் கர்ப்பமாய்

வருகுதா! வருகுதா!

எழுக நீரதனால் எம்மவர்
சீர்க்கறார் உம்மால்
வெளிச்சத்தில் ஒன்றாய் வேதம் படிக்கச்
சுதந்திரச் சந்தியில் உம்மைச் சந்திக்கத்
தீருந்தயவர்கள் நிற்கிறார்கள்
எழுக! எழுகவே!

பகையும் பழியும் போயாச்சு
எரிந்து கொண்டால் சாம்பல் மிஞ்சும்
புரிந்து கொண்டால் சரித்திரம் மெச்சும்
எழுக! எழுக! எம்மவர் சீர்க்கறார்!

எழுக! எழுக! எம்மவர் சீர்க்கறார்
கட்டுக்கள் அவிழ்க்க
சிறைகள் திறக்க
காயங்கள் கட்ட காத்திருக்கிறார்
விடுதலை விடுதலை
வெண்புறாக்கள் போற் பறப்பீர்! பறப்பீர்!

சமாதானம் பிறக்கச் சண்டை வந்தது
சரியாமற் புரியாமல் சரிந்தோர் சரித்தோர்
புரிகின்றோம் உமை
புதுவுலகம் பிறக்கறதன்று
உங்களைத்தான் அது ஏற்றிப் பாடுது
எழுக நீர்! எழுக நீர்!

கைகள் கோர்ப்பதற்காகவே
வெளிச்சம் உங்கள் பக்கம்
மரித்தோர் என்று மான்டம்
மண்ணுக்குள் தேடுவதில்லை இன்

சத்தியத்தின் சண்டைக்காரரே
சமாதானப் புறாவாய்

விண்வெளிப் பரப்பிலே பார்க்கின்றோம் உமை
எழுக ! எழுந்து நீர் பறப்பீர்!

பதவிப்பாதங்களின் செருப்புக்களுக்காய்த்
தோலுரிக்கப்பட்ட தோழனே
படைத்தவன் தன் முகத்தைப் பார்க்க
படைத்தான் உன்னையல்லவா?

படைப்பைப் படைத்தல் பழியல்லவா?
நீ உன்னையே படைத்ததனால்
சமாதானம் காணாத மனிதர்களுக்கெல்லாம்
சமாதான சந்நிதி நீயல்லவா?

சமாதானம் நித்தியம் வரை வேண்டுமென்ற
தத்துவத்தை நித்தியம் வரை நீ காக்க
உன்னுயிர் கொண்டல்லவா
இந்த உலகத்தில் சத்தியம் தந்தாய்
எழுக! எழுக!

குண்டால் சுடப்பட்டாய்
காட்டுக்குள் குற்றுயிராய் விடப்பட்டாய்
காதற்ற அந்த உலகத்தில் கடைசுவார்த்தை
முதல் நீ கற்ற அம்மா அம்மா
அதனால் தான் கண்கொண்டகாற்று வீசுது! வீசுது!

வேகம் கொண்ட உன் தாகம் கண்ட
காற்றுத் தான் வீசுது
ஈழத்தின் வேழமே
இணையற்ற வீரனே
காற்றைக் கேட்டிருப்பாய்
துடிக்கத் துடிக்கச் சீவன்
காற்றுக்குவிட்ட தூது என்ன?

இறுதமுச்சல்

இறுதியற்று நீ இணைந்துவிட்டாய்

காற்றோடு கலந்துவிட்டாய்

உன் கண் கொண்டதானே

அக்காற்று வீசுது!

நெஞ்சத்தன் நெடிய பெருமுச்சுக்களைக்

கொண்டே தீக்காற்றாய் வீசுது!

சுறையின் மதில்கள்

சத்திரவதையின் நகங்கள்

சாட்சியாய் அது வீசுது!

முதலாவது முலைப்பாற்சொட்டாய்

முகம் விழ்க்கும் உனக்கு

இக் கவிவர்கள்

எழு மகனே! எழு மகனே!

அழிக்கின்ற ஆயுதங்களை

அழிக்கின்ற ஆதவனாய்

விழ்க்கின்ற விடியலிலே

கிழ்க்கின்ற விதைமுனையாய்

எழு முதல்வா! எழு!

கடவுளின் கண்ணீர் இது

ஜீவத்துள்ளகளாய்ப் பொழிகின்றன!

உன்மீது தான்

நீ பெறுமதியானவன்

சுபிக்கப்பட்டவர்களால்

தாயின் மடிக்குச் சரீர்த்திரம் எழுதியவர்கள்!

வாழும் வாலிபங்களே
வட்டுக்குள் வரும் குருத்துக்களை
வாழ்த்தவரும் வசந்தம் போல்
உம் நீடித்தசரீரம் போர்க்கப்
போடுக்கின்ற இந்தப் பொன்னாடை
போதுமாவென்று கேட்கின்றாள்!

கண்ணிரோ வெந்நீரோ மான்ட சீவனைக்
கறைப்படுத்தாதே
கர்ப்பப்பிறப்பே! கர்ப்பப்பிறப்புக்களே!
உலகத்தை உருட்டும்
சத்திய நத்திய சீவன்களே
எழுக! எழுக!

வானின் ★ ஜோதியே...

வானின் ஜோதியே வாழ்கவே வருகவே வந்தனம்
மலர்நின் மென்மையே கனியின் இனிமையே
காரிருள் நீங்கிடக் கண்கள் கண்டிட
வானின் ஜோதியே வாழ்கவே வருகவே வந்தனம்!

நீங்கின நீங்கின படுதுயர் பனிபோலே
நெடுதுயர் கலைந்தது கண்மலர் விழ்த்தது
நெஞ்ச வானிலே இனிப் பஞ்சமே இல்லையே

பூம் தான் செழுத்தது துளர்கள் தான் எங்குமே
வானின் மழை போல் தேவ கருணை பொழிந்தது!

வருகிற சூரியன் தருகிற ஜீவனே
வயல்கள் நிறைந்தன செழுமையே
தூங்கிய கண்களெல்லாம் தூய நிறம் கண்டன
புதிய எழுச்சி பூமியில் புது நிறம்!

சூரியன் சொந்தமாய்ப் பூமியின் ஜீவ விட்டிலே
தெரியுதே பகைப் புகார் நீங்கியே
பகலெல்லாம் பொற்கால்கள் பூட்டியே
தேவதேரிலே நத்திய இராஜ்ஜயம் புர்யவே
எழுக்கின்ற சிறுவரே சீர்யுங்கள் சீர்யுங்கள்!

ஆடுங்கள் நடனம் ஆண்டவர் அருகிலே
வானின் ஜோதியே வந்ததே நடுவிலே!

கூத்தாடுங்கள் குடும்பமாய் குழந்தைகள் கூடுங்கள்
தீங்குகள் அகன்றன தேங்குரல் ஒலித்தது
தேவ சுத்தமே பிறந்தது வாருங்கள் வாழ்த்துங்கள்!

வானின் ஜோதியே வானவர் முகங்களை
வரைகின்ற வண்ணமாய்ச் சீர்யுங்கள் சீர்யுங்கள்
தவச்சிறுவர்களே சீர்யுங்கள் சீர்யுங்கள்!

வன்னிமண்ணே... வன்னிமண்ணே...

நீங்காத நேசம் அம்மா
நீ விடும் முச்செல்லாம்
நீத்தியமாய் அது முளைகொள்ளுமம்மா!

கதலிக் குலை கொழுத்துக்
கனவாழை சரியுமம்மா!

உன்மடியெல்லாம் சொத்து
மண்ணெல்லாம் முத்து!

முல்லைக் கடற்கரை முகவெளியெல்லாம்
இசைந்து வந்து வருடிச் செல்ல
முத்துப்பரல்கள் முழுவொளியாய் நானா
அடம்பன் கொடியாடி அதைப் போர்க்கும்!

செவ்வளநீர் சீர்க்கும்
சுவத்தைப்பச்சையர்சீயும் கலகலக்கும்
பெருவெளியும் அடர்காரும்
திருமேன் மூடும்!

மீன்வளம் மஞ்சும்
முத்துக்கள் மஞ்சும் மன்னார்
ஈழத்தின் அமுதகரப் நீயம்மா
தண்ணீருற்றில் முற்றிவெடிக்கும் பனாவாசனை
பூநகர் பூரா மணக்கும்!

பாலையும் வீரையும் மோத் மலையுத்தம் பண்ண
வவுனியாக் குளத்திலே கொக்குகள்
மத்தியஸ்தம் வகக்கும்!

மார்கழியிலே மாரியிலே
வன்னிப்பரப்பெல்லாம்
தாயே உன்செல்வத் திருநடனம்!

உன்மண்ணைத் தொட்டால்
தெய்வத்தன் தொட்டில் மணியாகும்
கார்த்தகைப்பூக்களில் தெரியும்
வானத்தன் நிறம் வானவர் வாசல்போலாகும்!

இளநீர் சொரியும் இரக்கமுள்ள மண்ணே
இளமையில் இன்று கண்ணீர் சொரியலாமா?

கொட்டிச் சொரியும் வளங்கு வன்னியே
இந்த இரவுக்குள் துரவுக்குள்
நீர் சொரிய வேண்டும்!

பொங்கும் புன்னகைபொலியவொரு
ஒங்கும் நிலைவேண்டும்
வீடுவீட்டு ஓடும் மானிடம்- இன்
நாடு மேடெங்கும் நலம்பெறவேண்டும்!

தொடும் வானம்
சூரும் பூம்
ஆடும் கதிர்வயல்கள்

முழுப்பரப்பும் எழுந்து கதிர்பரப்பும்
வீஞ்ஞான மெய்ஞான கூடர்தோன்றும்
சுத்தசுத்தந்தரம் மடிதாங்கும்
ஈசு கூடச் சுவாசிக்கும்!

போர்முனைப் புறாக்களே புறாக்களே
சொந்தநிலத்துள் சொந்தநிறத்துள்
உயர்வாழும் உன்னதங்களே
நிலத்தின் சொந்தக்காரர்களே

நாட்டில் நாளை விளக்கெரிய
வினாஎன்பில் இன்று
எண்ணை வாடிக்கும் சப்பாய்களே..சப்பாய்களே...

விடுதலைக்காய் விதைக்கப்பட்டாய்
விதைக்கையிலும் விண்ணைநோக்கி
முளைகொடுக்க முச்சுவிட்டாய்

நம் பயம் போக்கப் பாடுபட்டாய்
சுகம் தேடும் மனிதன் பகைவனுக்கும் பல்லிளிக்கையில்
நாளைய பிள்ளைகளுக்குச் சுகம் கொடுக்க
உன் தோலெடுத்துப் படுக்கை தைத்தாய்

58 னை நியற்பாய்
83 ன் ஆடிக்கொடுமைகளை
அதன் வேரோடி
நாளைக்கு நாளைக்கென்று அரச்சயல்
கரடிக்காட்டுகையில்
கழக்கிலும் வடக்கிலும் உன்னையே
இதயப்பலகைகளில் போர்இலக்கங்குளால்
புரியும் படியாய்
உன்னைப் புதிய சரீர்த்தரத்தின்
விடையாய்
எங்கள் பள்ளிக்கூடங்கள்
பாடம் படித்தன.

பிண்டங்கள் மனிதவயிறோடு
பசித்து அழுக்கின்றபோது
போரென்று பேர் கெட்டபோது
அதிகார நலம் கழுத்தால்
சுதந்திரச் சூரியன் பிறப்பானென்று

அந்தக் கனவுச் சூரியனைக் கையில் தர
நீயே கலப்பையாய்
உன் தசையை உழுதாய்!

புகோளக் கண்கள் காணக் காத்திருக்கும்
காலத்தின் தேவையிலே
பூக்கும் புதிய தேசத்திற்கு
ஒரு யுகவெளியாய்க் கற்பமானவன் நீ!

இலக்கொன்றை எதிர்பார்த்தாய்
இலட்சியமதுவென்றே
இரவை இரையாக்கிடப்
பகலுக்குள் பட்டினி கிடக்கின்றாய்!

வீத்களில் குண்டு வெடித்துப்
பயிற்சு பெறும் படைகள் வந்தபோது...
நீ இந்த இரவை இரையாக்கி
பகலுக்காய்ப் போர் செய்தாய்!

தர்மம் என்னவென்று
படித்துப் புர்வதற்குப்
பட்டம் பெறுவதற்குக் கலாசாலை நியானாய்!

போரில் பேரெழுதும் வன்னிமகனே
உன் புண்பட்டுப் பண்பட்ட
தமிழ் நலம் நாளை நிச்சயம்
உன்னைத் தான் தன்
ஆத்மாவின் ஜீவ சுவாசமாய்ச் சுவாசக்கும்....

விளைநிலத்தில் விதை வெடிக்க...

உயிருக்கு வேகுன்ற சொல்
தந்த உயர்தமிழே வாழ்க! வாழ்க!

பள்ளக்குத் துள்ளிச் செல்லும்
பாதங்கள் படுக்கின்ற
பாதைக்குப் பாடம் சொல்ல

பஞ்சநெஞ்சில் அன்று
அறம் செயவிரும்பு
ஆறுவது சீனம் என
அவ்வையின் ஆத்திசூடியை
அறங்கமழுவர்ச்சுவடியை
வர் வரியாய் வடித்து வைத்த
வாழும் வாத்தியாரே
வாழ்த்துகின்றேன் இத்தைத்தன்மதல்

இருள்கிழக்கத் திராவிட வான்தரையில்
ஈராயிரமாண்டுகட்கு முன்
முப்பாலால் நிறந்தீட்டி
தமிழ் சூரியனே வள்ளுவனே
வர்ணமாய்க் கரைந்ததென்ன

வள்ளுவனே வருகின்ற வருஸமெல்லாம்
தமிழ்வாசல் வரவேற்கும் வாழ்க! வாழ்க!

தரைமீது தமிழ்முதல் நானெழுத
விரல்பிடித்து நில்லேய

நீதேய்ந்து நான்வளர
மாமனடிச்சானோ மாதாளம் கொப்பாலே
உலகையுருட்டி உறக்கம் கொடுத்து

புத்தகம் நான் சுமக்க
உலகத்தைச் சுமந்தவளே
தைத்தினத்தில் தாயேயுனை மறந்தால்
பொங்கலுக்கு வருகிற சூரியனுக்கே
குளர் கொள்ளாதோ?

பனைப் போர்வை வடக்கெல்லாம்
தென்னஞ்சோலை தெற்கெல்லாம்
மா பலா வாழை நாற்றிசையும்
வங்கத்தொடுகடலும்
இந்துசமுத்திர இருகரையும்
வந்து வந்து முத்தமிட

செம்மண்ணும் வெண்மணல் மேடும்
சேர்ந்த வளநாடே
புகோளக் கண்களுக்கு புன்னகை
முகம் காட்ட
எங்கள் வள்ளுவ தர்மத்தில்
முத்து நீ குளிக்காயோ?

நல்லகாலம் நடக்க
நம்நாடு காலெடுக்கப்
பொங்குது பொங்குது!

கன்னி நீ கோலமிட
வன்னிநாட்டு வயலரிச் வரவில்லையோ?
மட்டுநகர்ப் பசுவெல்லாம் மலடாச்சோ?
முற்றத்து மாதாளை முத்துத்தான் முற்றவில்லையோ?

பொங்கலுக்குப் பெண்ணே நீ பேசாதிருக்கலாமோ?
 வாழ்த்த வந்த வாய்க்கு
 வகை வகையாய் நீ கொடுக்காயோ?
 பாவற்கொடி படரவிட
 பருவமச்சான் படலை திறந்து போனானே
 மார்த்திரு பெண்ணே
 நீமை படரும் பூசனியும்
 நிறுபூத்த வெள்ளரியும்
 வெட்டிவருவான் நாளை!

நாடம்மா நாடென்று
 நல்லகதை நான் சொல்ல

நல்லதங்கான் நாடகம்
 நடந்து முடிஞ்சாச்சு
 ஏழு பிள்ளைகளும் உயிர்த்தெழுந்தாச்சு
 வாழ்த்த வாயெடுப்போம்!

இந்தத் தையொடு இன்னலோடும்
 இரவுமையைப் பூச நட்சத்திரக்கண்கள்
 தமிழ்வெளியில் எட்டிப்பார்க்குதே ஏன்?
 நுகத்தடி சுமக்கின்ற மாட்டின் காதலே
 மந்திரம் சொல்கின்ற மரத்தடி வெளவால்களே!

கோத்திரமும் சாத்திரமும்
 மாண்ட முலையந்திரத்தைத் தின்னும்
 கற்காலக்கறையான்கள்

முத்தம்மும்
 முப்பாலும்
 முச்சங்கம் மூன்றும்
 சூரியக் கதிரகளைச் சுத்தம்செய்வது தெரியாதா?

இளமைத் தாகத்தோடு
விய்யும்வரை
இரவுமையைப் பூச நட்சத்திரக்கண்கள்
தமிழ்வெளியில் காத்திருக்கின்றனவே ஏன்?

பொங்கலைப் பொங்கு
பொறுத்தது போதுமென்று
புதுப்பாட்டைக்கொண்டு வரும் பூங்குயில்
காதுக்குள் சொல்லும் கதைதான் என்ன?

தமிழ் வீண்வெளியில்
மையல் கொண்ட
மை பூசக்காத்திருக்கும்
நட்சத்திரக்கண்கள்
நாண்ப் போகலாமோ?

இலக்கிய மை தீட்ட
இதயக்கோப்பையிலே
முவகைத் தமிழ்தான் குழைக்காயோ?

வளைநிலத்தில் விதைவெடிக்க
நட்டநாற்றும் நம்ருமங்கே

நல்ல வயல் செழிக்கும்
மும்மார் தான் முழங்குமங்கே

கொழுத்த கிடாய்களும்
கொள்ள முடியாப் பெருவளைச்சலும்
வருமென்று வாழ்த்தத் தானே தைத்திருநாள் வந்தது!

தென்னம்பாளையிலே
சீர்க்கின்ற வெள்ளைப் பு வாழ்த்துது
நாங்குக் குலையினிலே
கோதக்கடிக்கின்ற அண்ணலும் வாழ்த்துது

தேன்வடியும் பலாவினிலே
கூடுகட்டும் குளவிக்கூட்டமும்
அப்படித்தான் வாழ்த்துது!

ஊழ்வரை உற்றுப்பார்க்கும்
நட்சத்திரக் கண்கள் நாண்ப்போகலாமோ?
வீடொவ்வொன்றும்
விதவிதமாய் விழாக்காண விழ்க்கும்
வித்களில் விருந்து வரும்

மல்லிகை முல்லை மணம் மறந்தாச்சோ?
மங்கையரே மருக்கொழுத்துச் சாயம்
மாமன் மகன் வருமுன் பூசவில்லையோ?

இஞ்ச் மஞ்சள் இலை காயமுன்பு
இதமான கொஞ்ச மொழி பேசு
பின்ன முடித்துச் சிறுமியரே
வாழ்த்துப்பாட வரவில்லையோ?

நாடமுது ஓய்ந்தது
நர் ஒடிப்போச்சு
வெள்ளைப் புறா வந்தாச்சே!

காக்கையிடம் கதைகேட்டு
கெந்திப் பிடிக்கக் கோடு கீறும்
சிறுமியரே சிறுமியரே
பொங்கலுக்குப் புதுப்பாட்டுப் பாடு!

விரைந்து வருகுதே
வீறுகொண்ட ஒரு வருடம்

படைவிலகிப் போகுது
மடமை நீங்கிப் போகுது

ஒன்றுகூடி வருகிறார்
தமிழ் ஒங்கு புகழ் காணுது!

சேர்ந்து நிற்கிறார் செந்தமிழர்
அவர் கொடி வீண்ணில் பறக்குது!

அறிஞர் வருகிறார்
அவர் ஆற்றல் பெறுகிறார்

ஏழை எளியர்
ஏற்றம் பெற
எங்கும் தர்மம் ஒங்குது!

பச்சைவயல் செழிக்கவே
உழவர்படை போகுது!

நல்லமாந்தர் வாழவே
தொண்டர்படை எழுகவே!

நீத வழி நடப்போம்
அன்பு நெறி காப்போம்!

எழுகவே! எழுகவே!

புதிய ஆண்டு வருகுது
புன்னகையாய் அது மலருது

வருகுதே வருகுதே சுதந்திரம்
வாழும் மாந்தர் யாவர்க்கும்!

விலகிவிடு

தீண்டுக்கின்ற வசை வார்த்தைகளை
வக்கனைகளை வாசற்படியில் வரைந்து
நல்ல இரவு நல்லைவக் கறையாக்கும்
சோம்பேறி நாக்குகளே,

மாகபட்ட இரவுகளை
தூகபட்ட இதயங்களை
வரைக்கின்ற பேயின் தூரிகையே
திருந்தாயோ?

சொற்களைக் குறைப் பிரசவத்தல்
கொச்சைப் படுத்தும் இச்சை மனிதா
உன்னால் நடை பாதையெல்லாம்
வருநான் எல்லாம்
நெருஞ்சிமுள்ளாய்த் தைக்கும்.

உன்னால் சூரியனின்
வீடியல் திரையிடப்படும்
விலக் விடு!!!

நல்லதைத் தேடு..ஒரு..
நாளை நீதான் சூரியன்.

வாய்க்காணுக்குள் வழந்தது வெள்ளம்
வண்டலோடு வெள்ளை மண்ணோடு
புத்தாய் ஒழுங்கை பட்டாய் சீர்த்தது!

செவ்வாய் மாங்கையென செம்பரத்தை சேர்ந்தது
முருங்கை வெண்பூ வேல்க்கு மேலால் பல்லிளித்தது
காக்கையாய் ஒன்று சீலர்த்தாய் பன்னீர் தெளித்தது!

ஒய்ந்த மழையுள் காய்ந்த மனிதன்..

ஓயா உழைப்பின் காய்ப்புடன்..

ஒருகை நுகம் தாங்க

மறுகை வடம் பற்றி இழுக்க,

தசை தோல் எலும்பு ஒன்றையொன்று

நான் முந்த நீ முந்த என

அறுபது வயது மேனியிலே அடம்பிடிக்க

சரீர்த்தரம் காய்ச்சி வழத்த சீத்தரம்

தரீர்த்தரம் வார்த்த மனித வழப்பு

அரசியல் அசங்கம்

அற்புத மனிதத்தை

சீத்தரவதை செய்து

சீதைத்த சிற்பம்

யாழ் ஒழுங்கைக்குச் சூடேற்றும்

வாழும் மனிதன் வந்து விட்டான்

வண்டலின் தடம் ஈரம் கசிய
துளிகள் சொட்டும்
வேலியின் ஒலைக்கண்கள்,

மான்டக் கொடுமையினை
மனிதக் கடமையென சீல
மரமண்டைகள் மேடையேற்றிய
சாத் சமய வாதப் பெரும் பேயாட்டத்தின்
மான்ட ஊனத்தின் உச்சக் கட்டம்

உறவுகள் இல்லா ஒரு வீடு
சேறாகப் போன தண்ணை

நீழனுக்குத் தானே வீடு மழைக்குமா?
வந்தவனுக்குக் குந்த முடியவில்லை..

பார்வை மாங்கிய கண்கள்
பாயைத் தேடின!

எல்லாம் வெள்ளம்
இதை எப்படிப் பிழியலாம்
ஏய்க்காமல் பிழைப்பவன்
ஒய்வைப் பறிப்பதற்கு
ஈரமே யார்டம் சுற்றாய் இதை?

வர்க்கத்தை வித்யாக்க
தன் சந்தத்க்குப் பிழைப்பாக்க
தொழிலாளியைத் தாழ்த்தப்பட்டவனாக்கப்
பரம்பரைக் கோடுகீழ்த்த
பாம்பாட்டிகளிடமா சுற்றாய்?

நாளாந்தக் கூலிக்கு
நாடும் வீடும் நரகமா?
குளிருக்குப் போர்வை
குடியானவனுக்கு முடியுமா?

உழைப்பவனுக்குத்தான்
உறுக்கம் உர்மை என்று
உக்கிய கூரைக்குத் தெரியுமா என்ன?

ஏழையின் மஞ்சம்
இறைவன் இதயம்
சொற்கள் அற்ற கற்கள்
சொல்லுமா தங்கள் இதயம் எங்கேயென
செல்லாக் காசாகிச் செப்புத்தகடாக்
செல்லர்த்த ஏடாக்
அது எங்கே இருக்கிறது?

இரத்தம் வியர்வையாய்க் கசந்திட
இழுக்கின்றான் வண்டியை
இவைக்கழிக்க இருப்பட்டம் தேடி

இரையுண்ண இல்லம்
இடம் தர மறுத்தாலும்
இரைப்பை இரையை
மறுக்கமுடியுமா என்ன?

ஊருந்தும் பேருந்தும்
மருந்தும் மணக்கும்
விதிக்கு வந்து நொந்து பார்க்கின்றான்
வயிறு எரிக்கிறது நெஞ்சு எரிமலையாகின்றது

பத்து ஆண்டுக்கு முன்
ஒரு மத்தியானம்
மரவள்ளி வாட்டுக்குப்
பின்னே தேக்குக்குக் கீழே..

இஸ்லாமிய வியாபார் வீட்டின்
இரும்புக் கேற்றுக்கு முன்னே
கடலை வியாபார் கடகம் பரப்பியிருந்தான்

கையளவு பொத்த
அள்ளினான்
அரைக்களிசான்
அரக்கன்
அரசு வாகனத்தல்
வந்திறங்க்
அள்ளி வாய்க்குள் போட்டான்
தனக்குத் தானே வாய்க்கரிசியாக
ஏழையின் உழைப்பை உண்பவன்
உண்பது தன் உணவையல்லவோ?

பொலீஸ் என்றால் எல்லாம்
பொதுவா?
கடலைக்குக் காசைக் கொடுத்தால் வியாபாரம்
காசைக் கேட்டவன் கன்னத்தில் அடித்து
நெஞ்சில் முட்டியால் குத்தினால்,
நிற்கும் நிலம் உன்னைத் திட்டாதோ?
வாங்கும் சம்பளம் திட்டாகாதோ?

வீட்டிற்கு முன்னே
நெடுகக் காணும்
கடலை வியாபாரிக்குக்
கைகொடுக்க இடையே வந்தவன்

இஸ்லாமிய இளைஞன்
தீமையைக் கண்டு
தீச்சுவாலையாய்க் கனன்றது கண்கள்!

அரக்கனை வதம் செய்ய
பரமாத்மா படியிறங்கத் தான்
வேண்டுமா?
காக்கையைக் களங்கப்படுத்தும்
கப்பக்காரர்களின் கடைவாயைக் கீழ்த்து
குரல் வளையில் குர்ரான் ஓத சலிமும் வரலாம்

இந்துவுக்கு இடைஞ்சலென்றால்
இஸ்லாமியன் வரலாம்
இந்துவும் இஸ்லாமியனுக்கு இணங்கலாம்
வந்துதவ மனிதம் தயாரென்றால்
மதம் மகிமையாருமே தெய்வம் தெள்வாருமே,

பறித்துத் தீன்பவன் வெறியன்
மறித்துத் தடுப்பன் மனிதன்
குறுக்கே வந்தவன் தான்
ஜிப்பாபோட்ட
மீசை முளைக்காதவன்
தகப்பனைத் தாங்கும் தனயன் போல்
தாவி வந்த அவன் கண்களில்
ஆவேச அனல்
அடிகளைத் தன்னில் வாங்கி
ஏழைக்குத் தோள் கொடுத்து
ஆண்மைக்கு அணி செய்து நின்றான்!

கள்ளத்தோணியாம் கடலைக்காரன்
உழைத்துத் தீன்பவன்

உற்மையாளன் நாட்டுக்கு,
உறிஞ்ச வாழும் ஒட்டுண்ணிக்கு
உறின் வேரின் கருமிக்கு
தீயின் நாக்குத் தான் சரியான இடம்,

தீர்ந்து போகவேண்டியவர்கள்
தீர்ப்பிட உற்மையுள்ளவர்களா?

நனைவை மீட்டபடி
எழுபத்து ஒன்பதிலிருந்து
எண்பதுக்குள் நுழைக்கின்றான்
இழுவை வண்டியில்
இராசாக்கள் இல்லா
இராணத்தியேட்டர் முன் இளைப்பாறியது

பேருந்து நிலையம் அதைச் சூழ்ந்து
தகரக் கூடுகள் குளிர்பானக் கொட்டில்கள்
வீட்டில்கள் மொய்க்கும் விளம்பரத் தட்டிகள்

காவலூரிலிருந்து கடைசியே பேருந்து
கடற்படைக் காதையர்கள்
கைப்பிடிக்குள் தப்பி
கீழறங்கும் சாரத்
கல் செய்ய வைத்த கடற்படையின்
கீழ்த்தனத்தைக் கூறு:
தொண்டையை நசித்தனராம்
தூஷணமாய்த் தூஷ்த்தனராம்
தமிழனைத் தரம் தாழ்த்தித்
தாறுமாறாய்க் குலைத்தனராம்

கடற்படைகண்டு கனவான்கள் விலகினர்
காற்சட்டை மனிதர்கள் மறைந்தனர்,

வெறிபோதை நாக்கு மாம்சம் கேட்டிருக்கவேண்டும்
 தம்ரோடு தின்றனர் தீட்டிக் கொண்டே
 சுதந்தரப் போராளி சுபாஷின் விருதியில்,
 சுத்த வெறியருக்குச் சுபாஷைத் தெரியப்படுத்த
 கூலிகள் இருவர் தோளைத் தனவாக்கனர்
 இல்லை சுபாஷ் சந்திரபோஷிகள்
 வெறுங்கையுடனே வெகுண்டு வந்து
 வெறுமேன் வெக்கையில் மீனாங்க
 ஈயைத் தட்டித் துரத்துவதுபோல்

வலிந்து வைரம் பாய்ந்த குத்தல்
 குத்ககால் தெறிக்கக் கெத்கலங்க
 கோட்டை நோக்கி ஒடினர்
 கடற்படையினர் காற்று வாங்க,

யாழ் மண்ணில் தழைத் தயாதவன்
 மதிக்க முடியுமா என்ன?

பிறந்த பூம் பொன்னள்ளித்
 தரவில்லை தான் கூலிகளுக்கு
 குடித்த காற்றும்
 குளித்த நீரும்
 மண்ணின் ஊற்றில்லவா?

கசியும் வியர்வை மட்டுமா
 உடலும் ஊறும் உதிரும்
 உன்னை உரமுட்டாமல்
 எம்மை அலங்கரிக்கவோ?

நாம் என்ன உன்னை அரிக்கும்
 கறையான் இனமோ?

நகர் விரைந்து இருண்டது
படை வரும் பழ் தீர்க்க என்ற பயத்தில்

(பெட்டி)டையர் கடைகளை உடைத்து
வெடிகளைத் தீர்த்து வெருட்டிப் போயினர்!

யாழ் மண்ணே தமிழ் வாழ் மண்ணே
பாழ் செய்யும் படை என்று விடை பெறும்?

இன்று ..

இருள் வரு முன்னே இருளாகும் பெரு நகரம்..

மருள் வீழியோடு தெரு நடக்கும்...

இடியோசை போல் குண்டு தீரும்..

வாகனங்கள் ஒடி மறையும்...

இராணுவம் ஒழிச்ச விளையாடும்,

சத்திரம் நோக்க சரத்திரம் பின்னோக்க
வளைந்து விசையேற்றி வண்டினை இழுக்கின்றான்,
குளர் நிழல் கொடுத்து குடைபோல்
காலங்களைத் தாண்டி
கடினங்களைக் கண்டு
சோகத்தின் சரத்திரம்
எரிவுகளை ஏப்பம் வீட்டு
வயிர்வருக்கு வீடு கொடுத்து
சத்திரத்திற்கு முண்டு கொடுத்து
சந்தையை சுத்தம் செய்யும் சுவாசப்பையாய்
ஆண்டுகளை ஆண்டுகொண்டிருந்த அரபுமரம்
வண்டி நுகத்திற்கு வேர் கொடுத்தது,

சத்திரத்தின் தண்ணை
முதுகுக்கு முகம் கொடுக்க,

நீத்தரை கொஞ்சம் தத்தெடுக்க,
பிராணிகளோடு பெருமூச்செறிந்து...
மயக்கத்தில் கலந்துவிட்ட மனதம்
வெருண்டு விழுத்தது..

பாய்க்கடை பற்றியெரிக்கின்றது
பாய்கின்ற கள்சான் சும்பல்..
உயிரை மஞ்சியா நீளும்
துப்பாக்கி தொடுவதும்
துளைப்பதும் உடலைத் தானே!

வாள் தண்ணீரோடு
தீயை அணைக்கத் தீரமானான்
இனவெறியர் இட்டநெருப்பில்
அவந்தது நீர்
அக்கின் அந்நியபாஷையில் தாண்டவமாடியது!

வேட்டை நாயின் வேகத்தல்
வெடு வெடுவென படுமடமெங்கும்
தீ முட்டி விளையாடிய இராணுவம்
வெற்று மனதன் விழும்வரை தாக்கியது!

இரத்தக் கசவும் இரணமும்
சாம்பலேறிச் சுகதியில்..
முள் முடி இரணக்கசவு போல்
முகத்தை முடிய செந்நீர்க்கறை

வண்டியில் தொங்கிய விழுமிய சரீரம்
கல்வார்க் கர்த்தரின் சீலுவைப்பாதையென
வைத்தயமனை நோக்கி
நுகத்தைத் தாங்கி
நுகத்தல் தாங்கி

காந்த் சீலை முகத்தல் சீர்ப்பா?
 கண்களைத் தழுவுகின்ற இருள்
 நத்திய ஓய்வுக்கு மணியடிக்கின்றது
 சரீரம் சாய்ந்தது
 “இவர்கள் செய்வது
 இன்னதென்று அறியாதருக்கிறார்கள்
 மன்னியும் பிதாவே”
 சொன்னது இயேசு..
 சொன்னதைக் குறித்தது யார்?

வைத்தியமனை வாசலில்
 ஒரு சீலுவைக் காட்சி,
 இரு புறம் தொங்கும்
 யார் அந்த இரு கள்ளர்கள்?
 யார் அந்தப் பரிசேயர்கள்?
 யூதாஸ்?
 பிஸாத்து?

மலர் பிரிண்டர்ஸ் 044-8224803